

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 121/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 121/02

Sprawa C-245/15: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 2 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Balş – Judeţul Olt – Rumunia) – SC Casa Noastră SA/Ministerul Transporturilor – Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier ISCTR [Odesłanie prejudycjalne — Transport drogowy — Przepisy socjalne — Odstępstwa — Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 — Artykuł 3 lit. a) — Rozporządzenie (WE) nr 1073/2009 — Artykuł 2 pkt 3 — Usługi regularne polegające na przewozie osób — Definicja — Przewóz bezpłatny zorganizowany przez podmiot gospodarczy dla swych pracowników do i z miejsca wykonywania pracy w pojazdach do niego należących, prowadzonych przez jednego z pracowników] 2

2017/C 121/03

Sprawa C-275/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 1 marca 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) – Zjednoczone Królestwo] – ITV Broadcasting Limited, ITV2 Limited, ITV Digital Channels Limited, Channel Four Television Corp., 4 Ventures Limited, Channel 5 Broadcasting Limited, ITV Studios Limited/TVCatchup Limited, TVCatchup (UK) Limited, Media Resources Limited (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/29/WE — Harmonizacja niektórych aspektów prawa autorskiego i praw pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym — Artykuł 9 — Dostęp drogą kablową do usług radiowych i telewizyjnych — Pojęcie „kabla” — Retransmisja przez osobę trzecią za pośrednictwem Internetu programów komercyjnych nadawców telewizyjnych — „Live streaming”) 3

2017/C 121/04	Sprawa C-354/15: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 2 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Évora – Portugalia) – Andrew Marcus Henderson/Novo Banco SA [Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Doręczanie dokumentów sądowych i pozasądowych — Rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 — Artykuły 8, 14 i 19 — Doręczanie dokumentu wszczynającego postępowanie drogą pocztową — Brak tłumaczenia dokumentu — Załącznik II — Standardowy formularz — Brak — Skutki — Doręczenie listem poleconym za potwierdzeniem odbioru — Brak zwrotu potwierdzenia odbioru — Otrzymanie dokumentu przez osobę trzecią — Przesłanki ważności postępowania]	3
2017/C 121/05	Sprawa C-496/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landessozialgericht Rheinland-Pfalz, Mainz – Niemcy) – Alphonse Eschenbrenner/Bundesagentur für Arbeit (Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ pracowników — Artykuł 45 TFUE — Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 — Artykuł 7 — Równe traktowanie — Pracownik przygraniczny podlegający obowiązkowi podatkowemu od dochodu w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Zasiłek upadłościowy wypłacany przez państwo członkowskie miejsca zatrudnienia w wypadku niewypłacalności pracodawcy — Sposoby obliczania zasiłku upadłościowego — Fikcyjne uwzględnienie podatku dochodowego państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia — Zasiłek upadłościowy niższy od wcześniejszego wynagrodzenia netto — Dwustronna umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania)	4
2017/C 121/06	Sprawa C-568/15: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 2 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart – Niemcy) – Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main eV/comtech GmbH (Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 2011/83/UE — Artykuł 21 — Porozumiewanie się z wykorzystaniem telefonu — Wykorzystanie przez przedsiębiorcę linii telefonicznej w celu umożliwienia konsumentom kontaktowania się w sprawie zawartej umowy — Zakaz stosowania taryfy wyższej niż taryfa podstawowa — Pojęcie „taryfy podstawowej”)	5
2017/C 121/07	Sprawa C-584/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Melun – Francja) – Glencore Céréales Francja/Etablissement national des produits de l’agriculture et de la mer (FranceAgriMer) [Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej — Artykuł 3 — Rozporządzenie (EWG) nr 3665/87 — Artykuł 11 — Zwrot niesłusznie przyznanej refundacji wywozowej — Rozporządzenie (EWG) nr 3002/92 — Artykuł 5a — Zabezpieczenie niesłusznie zwolnione — Należne odsetki — Termin przedawnienia — Rozpoczęcie biegu terminu — Przerwanie biegu terminu — Górna granica — Dłuższy termin — Stosowanie]	6
2017/C 121/08	Sprawa C-655/15 P: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 2 marca 2017 r. – Panrico, SA/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), HDN Development Corp. [Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 52 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 — Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „krispy kreme doughnuts” — Słowne i graficzne, krajowe i międzynarodowe, znaki towarowe zawierające elementy słowne „donut”, „donuts” i „doughnuts” — Wniosek o unieważnienie prawa do znaku — Oddalenie] .	7
2017/C 121/09	Sprawa C-4/16: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie – Polska) – J. D./Prezes Urzędu Regulacji Energetyki [Odesłanie prejudycjalne — Środowisko — Dyrektywa 2009/28/WE — Artykuł 2 akapit drugi lit. a) — Energia ze źródeł odnawialnych — Hydroenergia — Definicja — Energia wytworzona w małej elektrowni wodnej zlokalizowanej na zrzutach ścieków technologicznych innego zakładu]	7
2017/C 121/10	Sprawa C-97/16: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 2 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona – Hiszpania) – José María Pérez Retamero/TNT Express Worldwide Spain SL, Last Mile Courier SL, dawniej Transportes Saripod SL, Fondo de Garantía Salarial (Fogasa) [Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2002/15/WE — Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników — Organizacja czasu pracy — Transport drogowy — Pracownik wykonujący czynności związane z przewozem — Kierowca pracujący na własny rachunek — Pojęcie — Niedopuszczalność]	8

2017/C 121/11	Sprawa C-160/16: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 2 marca 2017 r. – Komisja Europejska/ Republika Grecka (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Polityka energetyczna — Charakterystyka energetyczna budynków — Dyrektywa 2010/31/UE — Artykuł 5 ust. 2 — Sprawozdanie dotyczące poziomu optymalnego pod względem kosztów)	8
2017/C 121/12	Sprawa C-587/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 września 2016 r. w sprawie T-146/15 hyphen GmbH przeciwko Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 18 listopada 2016 r. przez Skylotec GmbH	9
2017/C 121/13	Sprawa C-654/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 19 grudnia 2016 r. – Amber Capital Italia Sgr SpA, Amber Capital UK Llp/Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)	9
2017/C 121/14	Sprawa C-655/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 19 grudnia 2016 r. – Hitachi Rail Italy Investments Srl/Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)	10
2017/C 121/15	Sprawa C-656/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 19 grudnia 2016 r. – Finmeccanica SpA/ Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)	10
2017/C 121/16	Sprawa C-657/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 19 grudnia 2016 r. – Bluebell Partners Limited/ Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)	11
2017/C 121/17	Sprawa C-658/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 19 grudnia 2016 r. – Elliot International Lp, The Liverpool Limited Partnership, Elliot Associates L.P./Commissione Nazionale per le Società e la Borsa	12
2017/C 121/18	Sprawa C-28/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 19 stycznia 2017 r. – NN A/S/Skatteministeriet	12
2017/C 121/19	Sprawa C-41/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 25 stycznia 2017 r. – Isabel González Castro/Mutua Univale i Prosegur España S.L.	13
2017/C 121/20	Sprawa C-44/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Langericht Hamburg (Niemcy) w dniu 27 stycznia 2017 r. – The Scotch Whisky Association, The Registered Office/ Michael Klotz	14
2017/C 121/21	Sprawa C-45/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 30 stycznia 2017 r. – Frédéric Jahin/Ministre de l'économie et des finances, Ministre des affaires sociales et de la santé	15
2017/C 121/22	Sprawa C-57/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Hiszpania) w dniu 3 lutego 2017 r. – Eva Soraya Checa Honrado/Fondo de Garantía Salarial	16
2017/C 121/23	Sprawa C-60/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 6 lutego 2017 r. – Ángel Somoza Hermo i Ilunión Seguridad S.A./Esabe Vigilancia S.A. i Fondo de Garantía Salarial (FOGASA	16
2017/C 121/24	Sprawa C-70/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 9 lutego 2017 r. – NCG Banco, S.A. (obecnie Abanca Corporación Bancaria, S.A.)/Alberto García Salamanca Santos	17
2017/C 121/25	Sprawa C-97/17: Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Bułgarii	17

2017/C 121/26 Sprawa C-98/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2016 r. w sprawie T-762/14, Koninklijke Philips NV, Philips France/Komisja, wniesione w dniu 24 lutego 2017 r. przez Koninklijke Philips NV, Philips France 18

2017/C 121/27 Sprawa C-110/17: Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Belgii . 19

Sąd

2017/C 121/28 Sprawa T-194/13: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2016 r. – United Parcel Service/Komisja [Konkurencja — Koncentracje — Rozporządzenie (WE) nr 139/2004 — Usługi międzynarodowe ekspresowej dystrybucji niewielkich przesyłek w EOG — Przejęcie TNT Express przez UPS — Decyzja uznająca koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Prawdopodobny wpływ na ceny — Analiza ekonometryczna — Prawo do obrony] 20

2017/C 121/29 Sprawa T-366/13: Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2017 r. – Francja/Komisja [Pomoc państwa — Kabotaż morski — Pomoc wdrożona przez Francję na rzecz Société nationale maritime Corse Méditerranée (SNCM) i Compagnie méridionale de navigation — Usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym — Rekompensaty za usługę dodatkową względem usługi podstawowej mającą pokryć okresy szczytu w sezonie turystycznym — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Pojęcie pomocy państwa — Korzyść — Wyrok Altmark] 20

2017/C 121/30 Sprawa T-454/13: Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2017 r. – SNCM/Komisja [Pomoc państwa — Kabotaż morski — Pomoc wdrożona przez Francję na rzecz Société nationale maritime Corse Méditerranée (SNCM) i Compagnie méridionale de navigation — Usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym — Rekompensaty za usługę dodatkową względem usługi podstawowej mającą pokryć okresy szczytu w sezonie turystycznym — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Pojęcie pomocy państwa — Korzyść — Wyrok Altmark — Określenie kwoty pomocy] 21

2017/C 121/31 Sprawa T-157/14: Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – JingAo Solar i in./Rada [Dumping — Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chin — Ostateczne cło antidumpingowe — Zobowiązania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Dopuszczalność — Państwo wywozu — Zakres dochodzenia — Kontrola wyrwykowa — Wartość normalna — Definicja produktu objętego postępowaniem — Termin na przyjęcie decyzji w sprawie wniosku o przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Stosowanie w czasie nowych przepisów — Szkoda — Związek przyczynowy] 22

2017/C 121/32 Sprawy połączone T-158/14, T-161/14 i T-163/14: Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – JingAo Solar i in./Rada [Subwencje — Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chin — Ostateczne cło wyrównawcze — Zobowiązania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Dopuszczalność — Zakres dochodzenia — Kontrola wyrwykowa — Definicja produktu objętego postępowaniem] 22

2017/C 121/33 Sprawa T-160/14: Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – Yingli Energy (China) i in./Rada (Dumping — Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chin — Ostateczne cło antidumpingowe — Zobowiązania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Dopuszczalność — Państwo wywozu — Zakres postępowania — Kontrola wyrwykowa — Wartość normalna — Definicja produktu objętego postępowaniem — Termin na wydanie decyzji w sprawie wniosku o przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Stosowanie w czasie nowych przepisów — Szkoda — Związek przyczynowy — Prawo do obrony — Obliczanie marginesu szkody) 23

2017/C 121/34	Sprawa T-162/14: Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – Canadian Solar Emea i in./Rada (Dumping — Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chin — Ostateczne cło antydumpingowe — Zobowiązania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Dopuszczalność — Państwo wywozu — Zakres postępowania — Kontrola wyrwykowa — Wartość normalna — Definicja produktu objętego postępowaniem — Termin na wydanie decyzji w sprawie wniosku o przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Stosowanie w czasie nowych przepisów — Szkoda — Związek przyczynowy)	24
2017/C 121/35	Sprawa T-436/14: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2017 r. – Neka Novin/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie środków finansowych — Pozostawienie nazwy skarżącej w wykazie osób objętych tymi środkami — Naruszenie prawa — Oczywisty błąd w ocenie — Proporcjonalność)	25
2017/C 121/36	Sprawa T-208/15: Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2017 r. – Universiteit Antwerpen/REA [Klauzula arbitrażowa — Siódmy program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007 – 2013) — Działania „Marie Curie” — Naukowcy na wczesnym etapie kariery — Zaproszenie do składania wniosków FP7-People-ITN-2008 — Umowy w sprawie dotacji — Koszty kwalifikowalne — Zwrot wypłaconych kwot — Pojęcie przyjęcia naukowców — Proporcjonalność]	25
2017/C 121/37	Sprawa T-472/15 P: Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2017 r. – ESDZ/Gross (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu (2013) — Nieumieszczenie na liście urzędników awansowanych — Brak naruszenia prawa)	26
2017/C 121/38	Sprawa T-698/15 P: Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2017 r. – Silvan/Komisja [Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Postępowanie w sprawie awansu (2013) — Decyzja o nieawansowaniu skarżącego — Porównanie osiągnięć — Uwzględnienie sprawozdań z oceny — Brak naruszenia praw]	27
2017/C 121/39	Sprawa T-730/15 P: Wyrok Sądu z dnia 2 marca 2017 r. – DI/EASO (Odwołanie — Służba publiczna — Personel EASO — Członek personelu kontraktowego — Umowa na czas określony — Okres próbny — Decyzja o zwolnieniu — Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie — Odrzucenie skargi ze względu na oczywistą niedopuszczalność w pierwszej instancji — Zasada zgodności między skargą a zażaleniem — Artykuł 91 ust. 2 regulaminu pracowniczego)	27
2017/C 121/40	Sprawa T-766/15: Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – Labeyrie/EUIPO – Delpeyrat (Przedstawienie motywu złotych rybek na niebieskim tle) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający motywu złotych rybek na niebieskim tle — Stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku towarowego — Rzeczywiste używanie znaku towarowego — Artykuł 15 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Postać różniąca się pod względem elementów, które nie zmieniają charakteru odróżniającego]	28
2017/C 121/41	Sprawa T-767/15: Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – Labeyrie/EUIPO – Delpeyrat (Przedstawienie ornamentu z motywem jasnych ryb na ciemnym tle) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający ornament z motywem jasnych ryb na ciemnym tle — Stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku — Rzeczywiste używanie znaku towarowego — Artykuł 15 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Postać różniąca się pod względem elementów, które nie zmieniają charakteru odróżniającego]	28
2017/C 121/42	Sprawa T-333/14: Postanowienie Sądu z dnia 14 lutego 2017 r. – Helbrecht/EUIPO Lenci Calzature (SportEyes) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Unieważnienie prawa do wcześniejszego graficznego znaku towarowego służące za podstawę zaskarżonej decyzji — Umorzenie postępowania)	29

2017/C 121/43	Sprawa T-140/16 R II: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Le Pen/Parlament (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Członek Parlamentu Europejskiego — Odzyskanie środków przez potrącenie dodatków wypłaconych z tytułu zwrotu kosztów zatrudnienia asystentów parlamentarnych — Wniosek o zawieszenie wykonania — Nowy wniosek — Nowe okoliczności faktyczne — Brak pilnego charakteru)	30
2017/C 121/44	Sprawa T-192/16: Postanowienie Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – NF/Rada Europejska (Skarga o stwierdzenie nieważności — Oświadczenie UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r. — Komunikat prasowy — Pojęcie „umowy międzynarodowej” — Określenie tożsamości podmiotu wydającego akt — Zakres tego aktu — Posiedzenie Rady Europejskiej — Spotkanie szefów państw lub rządów państw członkowskich Unii Europejskiej odbywające się w pomieszczeniach Rady Unii Europejskiej — Status przedstawicieli państw członkowskich Unii podczas spotkania z przedstawicielem państwa trzeciego — Artykuł 263 akapit pierwszy TFUE — Brak właściwości)	30
2017/C 121/45	Sprawa T-193/16: Postanowienie Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – NG/Rada Europejska (Skarga o stwierdzenie nieważności — Oświadczenie UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r. — Komunikat prasowy — Pojęcie „umowy międzynarodowej” — Określenie tożsamości podmiotu wydającego akt — Zakres tego aktu — Posiedzenie Rady Europejskiej — Spotkanie szefów państw lub rządów państw członkowskich Unii Europejskiej odbywające się w pomieszczeniach Rady Unii Europejskiej — Status przedstawicieli państw członkowskich Unii podczas spotkania z przedstawicielem państwa trzeciego — Artykuł 263 akapit pierwszy TFUE — Brak właściwości)	31
2017/C 121/46	Sprawa T-257/16: Postanowienie Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – NM/Rada Europejska (Skarga o stwierdzenie nieważności — Oświadczenie UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r. — Komunikat prasowy — Pojęcie „umowy międzynarodowej” — Określenie tożsamości podmiotu wydającego akt — Zakres tego aktu — Posiedzenie Rady Europejskiej — Spotkanie szefów państw lub rządów państw członkowskich Unii Europejskiej odbywające się w pomieszczeniach Rady Unii Europejskiej — Status przedstawicieli państw członkowskich Unii podczas spotkania z przedstawicielem państwa trzeciego — Artykuł 263 akapit pierwszy TFUE — Brak właściwości)	32
2017/C 121/47	Sprawa T-594/16: Postanowienie Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Walton/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Odprawa — Ponowne obliczenie — Powaga rzeczy osądzonej — Skarga w części niedopuszczalna a w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)	32
2017/C 121/48	Sprawa T-624/16 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Gollnisch/Parlament (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Członek Parlamentu Europejskiego — Odzyskanie środków przez potrącenie dodatków wypłaconych z tytułu zwrotu kosztów zatrudnienia asystentów parlamentarnych — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	33
2017/C 121/49	Sprawa T-626/16 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Troszczynski/Parlament (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Członek Parlamentu Europejskiego — Odzyskanie środków przez potrącenie dodatków wypłaconych z tytułu zwrotu kosztów zatrudnienia asystentów parlamentarnych — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	33
2017/C 121/50	Sprawa T-688/16 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 17 lutego 2017 r. – Janssen-Cases/Komisja (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Służba publiczna — Ogłoszenie o naborze — Rzecznik praw obywatelskich Komisji — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	34
2017/C 121/51	Sprawa T-714/16: Postanowienie Sądu z dnia 9 lutego 2017 r. – Asolo/EUIPO – Red Bull (FLÜGEL) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Uchylenie zaskarżonej decyzji — Umorzenie postępowania)	34
2017/C 121/52	Sprawa T-61/17: Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2017 r. – Selimovic/Parlament	35
2017/C 121/53	Sprawa T-74/17: Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2017 r. – Danjaq v EUIPO – Formosan (Shaken, not stirred)	36

2017/C 121/54	Sprawa T-82/17: Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2017 r. – PepsiCo/EUIPO – Intersnack Group (Éxxtra Deep)	37
2017/C 121/55	Sprawa T-83/17: Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2017 r. – Heineken Romania/EUIPO – Lénárd (Csíki Sör)	37
2017/C 121/56	Sprawa T-90/17: Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2017 r. – Gelinova Group/EUIPO – Cloetta Italia (galatea...è naturale)	38
2017/C 121/57	Sprawa T-93/17: Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2017 r. – Duferco Long Products/Komisja Europejska	38
2017/C 121/58	Sprawa T-101/17: Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2017 r. – Apple Distribution International/Komisja	39
2017/C 121/59	Sprawa T-102/17: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2017 r. – Cantina e oleificio sociale di San Marzano/EUIPO – Miguel Torres (SANTORO)	40
2017/C 121/60	Sprawa T-103/17: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2017 r. – Recordati Orphan Drugs/EUIPO – Laboratorios Normon (NORMOSANG)	41
2017/C 121/61	Sprawa T-108/17: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2017 r. – ClientEarth/Komisja	41
2017/C 121/62	Sprawa T-109/17: Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2017 r. – FCA US/EUIPO – Busbridge (VIPER)	42
2017/C 121/63	Sprawa T-110/17: Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2017 r. – Jiangsu Seraphim Solar System/Komisja	43
2017/C 121/64	Sprawa T-116/17: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2017 r. – Spiegel-Verlag Rudolf Augstein i Sauga/EBC	44
2017/C 121/65	Sprawa T-118/17: Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2017 r. – Institute for Direct Democracy in Europe/Parlament	45
2017/C 121/66	Sprawa T-120/17: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2017 r. – M&T Emporia Ilektrikon-Ilektronikon Eidon/EUIPO (fluo.)	46
2017/C 121/67	Sprawa T-122/17: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2017 r. – Devin/EUIPO – Haskovo (DEVIN)	47
2017/C 121/68	Sprawa T-126/17: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2017 r. – Consorzio IB Innovation/Komisja	47
2017/C 121/69	Sprawa T-130/17: Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2017 – Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo przeciwko Komisji	48

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 121/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 112 z 10.4.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 104 z 3.4.2017

Dz.U. C 95 z 27.3.2017

Dz.U. C 86 z 20.3.2017

Dz.U. C 78 z 13.3.2017

Dz.U. C 70 z 6.3.2017

Dz.U. C 63 z 27.2.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 2 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Balş – Judeţul Olt – Rumunia) – SC Casa Noastră SA/ Ministerul Transporturilor – Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier ISCTR

(Sprawa C-245/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Transport drogowy — Przepisy socjalne — Odstępstwa — Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 — Artykuł 3 lit. a) — Rozporządzenie (WE) nr 1073/2009 — Artykuł 2 pkt 3 — Usługi regularne polegające na przewozie osób — Definicja — Przewóz bezpłatny zorganizowany przez podmiot gospodarczy dla swych pracowników do i z miejsca wykonywania pracy w pojazdach do niego należących, prowadzonych przez jednego z pracowników]

(2017/C 121/02)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Balş – Judeţul Olt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Casa Noastră SA

Strona pozwana: Ministerul Transporturilor – Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier ISCTR

Sentencja

Artykuł 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) nr 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 oraz art. 2 pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 1073/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 należy interpretować w ten sposób, że usługi przewozu pracowników na trasie między miejscem pracy a miejscem zamieszkania organizowane przez ich pracodawcę, których trasa nie przekracza 50 km, wchodzą w zakres stosowania określonego w art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 561/2006 odstępowania, zgodnie z którym rozporządzenie to nie ma zastosowania do takich usług transportowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 12.10.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 1 marca 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) – Zjednoczone Królestwo] – ITV Broadcasting Limited, ITV2 Limited, ITV Digital Channels Limited, Channel Four Television Corp., 4 Ventures Limited, Channel 5 Broadcasting Limited, ITV Studios Limited/ TVCatchup Limited, TVCatchup (UK) Limited, Media Resources Limited

(Sprawa C-275/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/29/WE — Harmonizacja niektórych aspektów prawa autorskiego i praw pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym — Artykuł 9 — Dostęp drogą kablową do usług radiowych i telewizyjnych — Pojęcie „kabla” — Retransmisja przez osobę trzecią za pośrednictwem Internetu programów komercyjnych nadawców telewizyjnych — „Live streaming”)

(2017/C 121/03)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ITV Broadcasting Limited, ITV2 Limited, ITV Digital Channels Limited, Channel Four Television Corp., 4 Ventures Limited, Channel 5 Broadcasting Limited, ITV Studios Limited

Strona pozwana: TVCatchup Limited, TVCatchup (UK) Limited, Media Resources Limited

przy udziale: The Secretary of State for Business, Innovation and Skills, Virgin Media Limited

Sentencja

Artykuł 9 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, a w szczególności pojęcie „dostępu drogą kablową do usług radiowych i telewizyjnych”, należy interpretować w ten sposób, że przepisem tym nie jest objęte ani na jego podstawie nie jest dozwolone uregulowanie krajowe przewidujące brak naruszenia prawa autorskiego w przypadku natychmiastowej retransmisji drogą kablową, w tym ewentualnie za pośrednictwem Internetu, na obszarze pierwotnego nadawania, utworów nadawanych w kanałach telewizyjnych podlegających obowiązkowi z tytułu świadczenia usługi publicznej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 24.8.2015.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 2 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Évora – Portugalia) – Andrew Marcus Henderson/Novo Banco SA

(Sprawa C-354/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Doręczanie dokumentów sądowych i pozasądowych — Rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 — Artykuły 8, 14 i 19 — Doręczanie dokumentu wszczynającego postępowanie drogą pocztową — Brak tłumaczenia dokumentu — Załącznik II — Standardowy formularz — Brak — Skutki — Doręczenie listem poleconym za potwierdzeniem odbioru — Brak zwrotu potwierdzenia odbioru — Otrzymanie dokumentu przez osobę trzecią — Przesłanki ważności postępowania]

(2017/C 121/04)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Relação de Évora

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Andrew Marcus Henderson

Strona pozwana: Novo Banco SA

Sentencja

1) Rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych (doręczanie dokumentów) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie przepisom prawa krajowego takim jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi, w wypadku gdy dokument sądowy doręczony pozwanemu mającemu miejsce zamieszkania na terytorium innego państwa członkowskiego nie został sporządzony w języku zrozumiałym przez pozwanego bądź w wymaganym języku urzędowym państwa członkowskiego, do którego przekazywany jest dokument, bądź – jeśli w tym państwie członkowskim funkcjonuje kilka języków urzędowych – w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych miejsca, w którym ma nastąpić doręczenie, lub do tego dokumentu sądowego nie dołączono tłumaczenia na któryś z powyższych języków, brak standardowego formularza znajdującego się w załączniku II do tego rozporządzenia powoduje bezskuteczność omawianego doręczenia, nawet jeśli ta bezskuteczność musi zostać podniesiona przez owego pozwanego w określonym terminie lub na początku postępowania sądowego i to przed podjęciem jakiegokolwiek obrony co do istoty sporu.

Rozporządzenie to wymaga natomiast, aby taki brak został naprawiony zgodnie z przepisami w nim ustanowionymi poprzez przekazanie zainteresowanemu standardowego formularza znajdującego się w załączniku II do rzeczzonego rozporządzenia.

2) Rozporządzenie nr 1393/2007 należy interpretować w taki sposób, że doręczenie drogą pocztową dokumentu wszczynającego postępowanie jest skuteczne, nawet jeśli:

- potwierdzenie odbioru listu poleconego zawierającego dokument doręczany jego adresatowi zostało zastąpione innym dokumentem, pod warunkiem że ten inny dokument zapewnia równoważną gwarancję w zakresie udzielanych informacji i dowodów. Do sądu rozpatrującego sprawę w państwie członkowskim pochodzenia dokumentu należy upewnienie się, że adresat otrzymał dany dokument w takich warunkach, w których jego prawo do obrony zostało poszanowane;
- doręczany dokument nie został przekazany adresatowi osobiście, pod warunkiem że został przekazany osobie dorosłej znajdującej się w pomieszczeniach zamieszkiwanych przez tego adresata, będącej bądź członkiem jego rodziny, bądź pracującą dla niego osobą. W odpowiednim przypadku do rzeczzonego adresata należy wykazanie za pomocą wszystkich dowodów dopuszczalnych przed sądem rozpatrującym sprawę w państwie członkowskim pochodzenia dokumentu, że nie mógł faktycznie dowiedzieć się o wszczętym przeciwko niemu postępowaniu sądowym w innym państwie członkowskim, czy też zidentyfikować przedmiotu i podstawy powództwa lub też dysponować wystarczającym czasem do przygotowania swojej obrony.

(¹) Dz.U. C 302 z 14.9.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landessozialgericht Rheinland-Pfalz, Mainz – Niemcy) – Alphonse Eschenbrenner/Bundesagentur für Arbeit

(Sprawa C-496/15) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ pracowników — Artykuł 45 TFUE — Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 — Artykuł 7 — Równe traktowanie — Pracownik przygraniczny podlegający obowiązkowi podatkowemu od dochodu w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Zasiłek upadłościowy wypłacany przez państwo członkowskie miejsca zatrudnienia w wypadku niewypłacalności pracodawcy — Sposoby obliczania zasiłku upadłościowego — Fikcyjne uwzględnienie podatku dochodowego państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia — Zasiłek upadłościowy niższy od wcześniejszego wynagrodzenia netto — Dwustronna umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania)

(2017/C 121/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landessozialgericht Rheinland-Pfalz, Mainz

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alphonse Eschenbrenner

Strona pozwana: Bundesagentur für Arbeit

Sentencja

Wykładni art. 45 TFUE i art. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym kwota zasiłku upadłościowego przyznana przez państwo członkowskie pracownikowi przygranicznemu, który nie podlega podatkowi dochodowemu w tym państwie ani nie podlega opodatkowaniu z tytułu tego zasiłku, była ustalona poprzez potrącenie z wynagrodzenia służącego za podstawę obliczenia omawianego zasiłku podatku dochodowego, obowiązującego w tym państwie, w wyniku czego ten pracownik przygraniczny nie otrzymuje, w przeciwieństwie do osób zamieszkałych i zatrudnionych w tym samym państwie, zasiłku odpowiadającego jego wcześniejszemu wynagrodzeniu netto. Okoliczność, że ten pracownik nie posiada wobec swojego pracodawcy roszczenia odpowiadającego części wcześniejszego wynagrodzenia brutto, jakiej nie pobrał ze względu na to potrącenie, nie ma w tym zakresie znaczenia

⁽¹⁾ Dz.U. C 429 z 21.12.2015.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 2 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart – Niemcy) – Centrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main eV/comtech GmbH

(Sprawa C-568/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 2011/83/UE — Artykuł 21 — Porozumiewanie się z wykorzystaniem telefonu — Wykorzystanie przez przedsiębiorcę linii telefonicznej w celu umożliwienia konsumentom kontaktowania się w sprawie zawartej umowy — Zakaz stosowania taryfy wyższej niż taryfa podstawowa — Pojęcie „taryfy podstawowej”)

(2017/C 121/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Centrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main eV

Strona pozwana: comtech GmbH

Sentencja

Pojęcie „taryfy podstawowej”, którym posłużono się w art. 21 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, należy interpretować w ten sposób, że koszt dotyczący zawartej umowy połączenia telefonicznego z eksploatowaną przez przedsiębiorcę linią obsługi serwisowej nie może przekraczać kosztu połączenia ze zwykłą linią geograficzną w sieci stacjonarnej lub w sieci ruchomej. Dopóki warunek ten jest spełniony, dopóty kwestia, czy ów przedsiębiorca czerpie zyski z eksploatacji takiej linii obsługi serwisowej, jest pozbawiona znaczenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 1.2.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Melun – Francja) – Glencore Céréales Francja/Etablissement national des produits de l’agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

(Sprawa C-584/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej — Artykuł 3 — Rozporządzenie (EWG) nr 3665/87 — Artykuł 11 — Zwrot niesłusznie przyznanej refundacji wywozowej — Rozporządzenie (EWG) nr 3002/92 — Artykuł 5a — Zabezpieczenie niesłusznie zwolnione — Należne odsetki — Termin przedawnienia — Rozpoczęcie biegu terminu — Przerwanie biegu terminu — Górna granica — Dłuższy termin — Stosowanie]

(2017/C 121/07)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal administratif de Melun

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Glencore Céréales France

Strona pozwana: Etablissement national des produits de l’agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich należy interpretować w ten sposób, iż termin przedawnienia przewidziany w tym artykule stosuje się względem dochodzenia wierzytelności z tytułu odsetek takich jak te w postępowaniu głównym, należnych na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 495/97 z dnia 18 marca 1997 r., i art. 5a rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3002/92 z dnia 16 października 1992 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady kontroli wykorzystania lub przeznaczenia produktów z interwencji, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 770/96 z dnia 26 kwietnia 1996 r.
- 2) Artykuł 3 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 2988/95 należy interpretować w ten sposób, że okoliczność występowania w roli dłużnika z tytułu odsetek takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego nie stanowi dla podmiotu „nieprawidłowości ciągłej lub powtarzającej się” w rozumieniu tego przepisu. Takie wierzytelności należy uznać za wynikające z tej samej nieprawidłowości w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/95 co nieprawidłowość pociągająca za sobą windykację pomocy i kwot nienależnie otrzymanych, stanowiących wierzytelność główną.
- 3) Artykuł 3 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2988/95 należy interpretować w ten sposób, iż w odniesieniu do postępowań prowadzących do przyjęcia środków administracyjnych mających na celu ściągnięcie wierzytelności z tytułu odsetek, takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego, termin przedawnienia przewidziany w rzezonym art. 3 ust. 1 akapit pierwszy rozpoczyna bieg od dnia, w którym doszło do naruszenia skutkującego odzyskaniem pomocy i kwot nienależnych, na podstawie których obliczono odsetki, to jest w dniu wystąpienia czynnika świadczącego o naruszeniu, czyli albo czynności, albo zaniechania, albo szkody, które następują jako ostatnie.
- 4) Artykuł 3 ust. 1 akapit czwarty rozporządzenia nr 2988/95 należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do czynności prowadzących do przyjęcia środków administracyjnych mających na celu odzyskanie odsetek takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego przedawnienie następuje wraz z upływem terminu przewidzianego w art. 3 ust. 1 akapit czwarty, jeśli w tym terminie właściwy organ, mimo wystąpienia z żądaniem zwrotu pomocy albo kwot nienależnie otrzymanych przez podmiot gospodarczy, nie wydał decyzji w sprawie tych odsetek.
- 5) Artykuł 3 ust. 3 rozporządzenia nr 2988/95 należy interpretować w ten sposób, że termin przedawnienia przewidziany w prawie krajowym, który jest dłuższy niż termin, o którym mowa w art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia, może być stosowany w sytuacji takiej jak ta w postępowaniu głównym względem dochodzenia roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie tego terminu i jeszcze nieprzedawnionych na podstawie tego ostatniego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 1.2.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 2 marca 2017 r. – Panrico, SA/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), HDN Development Corp.

(Sprawa C-655/15 P) ⁽¹⁾

[*Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 52 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 — Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „krispy krems doughnuts” — Słowne i graficzne, krajowe i międzynarodowe, znaki towarowe zawierające elementy słowne „donut”, „donuts” i „doughnuts” — Wniosek o unieważnienie prawa do znaku — Oddalenie]*

(2017/C 121/08)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Panrico, SA (przedstawiciel: D. Pellisé Urquiza, abogado)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik), HDN Development Corp. (przedstawiciele: M.H. Granado Carpenter i L. Polo Carreño, abogadas)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Panrico SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 4.4.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie – Polska) – J. D./Prezes Urzędu Regulacji Energetyki

(Sprawa C-4/16) ⁽¹⁾

[*Odesłanie prejudycjalne — Środowisko — Dyrektywa 2009/28/WE — Artykuł 2 akapit drugi lit. a) — Energia ze źródeł odnawialnych — Hydroenergia — Definicja — Energia wytworzona w małej elektrowni wodnej zlokalizowanej na zrzutach ścieków technologicznych innego zakładu]*

(2017/C 121/09)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: J. D.

Strona pozwana: Prezes Urzędu Regulacji Energetyki

Sentencja

Pojęcie „energii ze źródeł odnawialnych”, zawarte w art. 2 akapit drugi lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono energię wytworzoną w małej elektrowni wodnej, która nie jest ani elektrownią szczytowo-pompową, ani elektrownią z członem pompowym, zlokalizowanej na zrzutach ścieków technologicznych innego zakładu, który wcześniej pobrał wodę do własnych celów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 111 z 29.3.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 2 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona – Hiszpania) – José María Pérez Retamero/TNT Express Worldwide Spain SL, Last Mile Courier SL, dawniej Transportes Saripod SL, Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

(Sprawa C-97/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2002/15/WE — Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników — Organizacja czasu pracy — Transport drogowy — Pracownik wykonujący czynności związane z przewozem — Kierowca pracujący na własny rachunek — Pojęcie — Niedopuszczalność]

(2017/C 121/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: José María Pérez Retamero

Strona pozwana: TNT Express Worldwide Spain SL, Last Mile Courier SL, dawniej Transportes Saripod SL, Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona (sąd pracy w Barcelonie, Hiszpania) jest niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 2.5.2016.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 2 marca 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-160/16) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Polityka energetyczna — Charakterystyka energetyczna budynków — Dyrektywa 2010/31/UE — Artykuł 5 ust. 2 — Sprawozdanie dotyczące poziomu optymalnego pod względem kosztów)

(2017/C 121/11)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Zavvos i K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciel: N. Dafniou, pełnomocnik)

Sentencja

1) Republika Grecka, nie przedłożywszy sprawozdania dotyczącego optymalnego pod względem kosztów poziomu przewidzianego w art. 5 ust. 2 akapit drugi dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków, które to sprawozdanie powinno być sporządzone zgodnie z przepisami rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 244/2012 z dnia 16 stycznia 2012 r. uzupełniającego dyrektywę 2010/31 i ustanawiającego ramy metodologii porównawczej do celów obliczania optymalnego pod względem kosztów poziomu wymagań minimalnych dotyczących charakterystyki energetycznej budynków i elementów budynków, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 5 ust. 2 dyrektywy 2010/31.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 11.7.2016.

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 września 2016 r. w sprawie T-146/15
hyphen GmbH przeciwko Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO),
wniesione w dniu 18 listopada 2016 r. przez Skylotec GmbH**

(Sprawa C-587/16 P)

(2017/C 121/12)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Skylotec GmbH (przedstawiciel: adwokat M. De Zorti)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), hyphen GmbH

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2017 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (ósma izba) w części odrzucił, a w pozostałym zakresie oddalił odwołanie i postanowił, że wnosząca odwołanie pokryje własne koszty.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo
Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 19 grudnia 2016 r. – Amber Capital Italia Sgr SpA, Amber
Capital UK Llp/Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)**

(Sprawa C-654/16)

(2017/C 121/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Amber Capital Italia Sgr SpA, Amber Capital UK Llp

Strona pozwana: Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

Pytanie prejudycjalne

Czy prawidłowemu zastosowaniu art. 5 ust. 4 akapit pierwszy i drugi dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia⁽¹⁾, w świetle ogólnych zasad ustanowionych w art. 3 ust. 1 tej samej dyrektywy, jak i prawidłowemu zastosowaniu ogólnych zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności, racjonalności, przejrzystości i niedyskryminacji, sprzeciwia się uregulowanie prawa krajowego, takie jak zawarte w art. 106 ust. 3 lit. d) pkt 2 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 58 z dnia 24 lutego 1998 r. (tekst jednolity wszystkich przepisów o pośrednictwie finansowym zgodnie z art. 8 i 21 ustawy nr 52 z dnia 6 lutego 1996 r.) ze zmianami, i w art. 47 octies uchwały Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) nr 11971 z dnia 14 maja 1999 r. (rozporządzenie wykonawcze do decreto legislativo nr 58 z dnia 24 lutego 1998 r. w przedmiocie uregulowania dotyczącego emitentów) ze zmianami, w zakresie, w jakim przywołane przepisy, upoważniając Consob do podwyższenia ceny oferty przejęcia, o której mowa we wspomnianym art. 106, wobec ustalenia, że pomiędzy oferentem lub osobami, które działają z nim w porozumieniu, a jednym lub kilkoma zbywcami miała miejsce zмова, odwołując się wyłącznie do kryterium „ceny ustalonej”, bez wyszczególnienia parametrów i kryteriów takiego ustalenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 142, s. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 19 grudnia 2016 r. – Hitachi Rail Italy Investments Srl/ Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

(Sprawa C-655/16)

(2017/C 121/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hitachi Rail Italy Investments Srl.

Strona pozwana: Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

Pytanie prejudycjalne

Czy prawidłowemu zastosowaniu art. 5 ust. 4 akapit pierwszy i drugi dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia⁽¹⁾, w świetle ogólnych zasad ustanowionych w art. 3 ust. 1 tej samej dyrektywy, jak i prawidłowemu zastosowaniu ogólnych zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności, racjonalności, przejrzystości i niedyskryminacji, sprzeciwia się uregulowanie prawa krajowego, takie jak zawarte w art. 106 ust. 3 lit. d) pkt 2 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 58 z dnia 24 lutego 1998 r. (tekst jednolity wszystkich przepisów o pośrednictwie finansowym zgodnie z art. 8 i 21 ustawy nr 52 z dnia 6 lutego 1996 r.) ze zmianami, i w art. 47 octies uchwały Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) nr 11971 z dnia 14 maja 1999 r. (rozporządzenie wykonawcze do decreto legislativo nr 58 z dnia 24 lutego 1998 r. w przedmiocie uregulowania dotyczącego emitentów) ze zmianami, w zakresie, w jakim przywołane przepisy, upoważniając Consob do podwyższenia ceny oferty przejęcia, o której mowa we wspomnianym art. 106, wobec ustalenia, że pomiędzy oferentem lub osobami, które działają z nim w porozumieniu, a jednym lub kilkoma zbywcami miała miejsce zмова, odwołują się wyłącznie do kryterium „ceny ustalonej”, bez wyszczególnienia parametrów i kryteriów takiego ustalenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 142, s. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 19 grudnia 2016 r. – Finmeccanica SpA/Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

(Sprawa C-656/16)

(2017/C 121/15)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finmeccanica SpA.

Strona pozwana: Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

Pytanie prejudycjalne

Czy prawidłowemu zastosowaniu art. 5 ust. 4 akapit pierwszy i drugi dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia⁽¹⁾, w świetle ogólnych zasad ustanowionych w art. 3 ust. 1 tej samej dyrektywy, jak i prawidłowemu zastosowaniu ogólnych zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności, racjonalności, przejrzystości i niedyskryminacji, sprzeciwia się uregulowanie prawa krajowego, takie jak zawarte w art. 106 ust. 3 lit. d) pkt 2 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 58 z dnia 24 lutego 1998 r. (tekst jednolity wszystkich przepisów o pośrednictwie finansowym zgodnie z art. 8 i 21 ustawy nr 52 z dnia 6 lutego 1996 r.) ze zmianami, i w art. 47 octies uchwały Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) nr 11971 z dnia 14 maja 1999 r. (rozporządzenie wykonawcze do decreto legislativo nr 58 z dnia 24 lutego 1998 r. w przedmiocie uregulowania dotyczącego emitentów) ze zmianami, w zakresie, w jakim przywołane przepisy, upoważniając Consob do podwyższenia ceny oferty przejęcia, o której mowa we wspomnianym art. 106, wobec ustalenia, że pomiędzy oferentem lub osobami, które działają z nim w porozumieniu, a jednym lub kilkoma zbywcami miała miejsce zмова, odwołują się wyłącznie do kryterium „ceny ustalonej”, bez wyszczególnienia parametrów i kryteriów takiego ustalenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 142, s. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 19 grudnia 2016 r. – Bluebell Partners Limited/Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

(Sprawa C-657/16)

(2017/C 121/16)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bluebell Partners Limited.

Strona pozwana: Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

Pytanie prejudycjalne

Czy prawidłowemu zastosowaniu art. 5 ust. 4 akapit pierwszy i drugi dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia⁽¹⁾, w świetle ogólnych zasad ustanowionych w art. 3 ust. 1 tej samej dyrektywy, jak i prawidłowemu zastosowaniu ogólnych zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności, racjonalności, przejrzystości i niedyskryminacji, sprzeciwia się uregulowanie prawa krajowego, takie jak zawarte w art. 106 ust. 3 lit. d) pkt 2 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 58 z dnia 24 lutego 1998 r. (tekst jednolity wszystkich przepisów o pośrednictwie finansowym zgodnie z art. 8 i 21 ustawy nr 52 z dnia 6 lutego 1996 r.) ze zmianami, i w art. 47 octies uchwały Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) nr 11971 z dnia 14 maja 1999 r. (rozporządzenie wykonawcze do decreto legislativo nr 58 z dnia 24 lutego 1998 r. w przedmiocie uregulowania dotyczącego emitentów) ze zmianami, w zakresie, w jakim przywołane przepisy, upoważniając Consob do podwyższenia ceny oferty przejęcia, o której mowa we wspomnianym art. 106, wobec ustalenia, że pomiędzy oferentem lub osobami, które działają z nim w porozumieniu, a jednym lub kilkoma zbywcami miała miejsce zмова, odwołują się wyłącznie do kryterium „ceny ustalonej”, bez wyszczególnienia parametrów i kryteriów takiego ustalenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 142, s. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 19 grudnia 2016 r. – Elliot International Lp, The Liverpool Limited Partnership, Elliot Associates L.P./Commissione Nazionale per le Società e la Borsa

(Sprawa C-658/16)

(2017/C 121/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elliot International Lp, The Liverpool Limited Partnership, Elliot Associates L.P.

Strona pozwana: Commissione Nazionale per le Società e la Borsa

Pytanie prejudycjalne

Czy prawidłowemu zastosowaniu art. 5 ust. 4 akapit pierwszy i drugi dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia⁽¹⁾, w świetle ogólnych zasad ustanowionych w art. 3 ust. 1 tej samej dyrektywy, jak i prawidłowemu zastosowaniu ogólnych zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności, racjonalności, przejrzystości i niedyskryminacji, sprzeciwia się uregulowanie prawa krajowego, takie jak zawarte w art. 106 ust. 3 lit. d) pkt 2 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 58 z dnia 24 lutego 1998 r. (tekst jednolity wszystkich przepisów o pośrednictwie finansowym zgodnie z art. 8 i 21 ustawy nr 52 z dnia 6 lutego 1996 r.) ze zmianami, i w art. 47 octies uchwały Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) nr 11971 z dnia 14 maja 1999 r. (rozporządzenie wykonawcze do decreto legislativo nr 58 z dnia 24 lutego 1998 r. w przedmiocie uregulowania dotyczącego emitentów) ze zmianami, w zakresie, w jakim przywołane przepisy, upoważniając Consob do podwyższenia ceny oferty przejęcia, o której mowa we wspomnianym art. 106, wobec ustalenia, że pomiędzy oferentem lub osobami, które działają z nim w porozumieniu, a jednym lub kilkoma zbywcami miała miejsce zмова, odwołują się wyłącznie do kryterium „ceny ustalonej”, bez wyszczególnienia parametrów i kryteriów takiego ustalenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 142, s. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 19 stycznia 2017 r. – NN A/S/Skatteministeriet

(Sprawa C-28/17)

(2017/C 121/18)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NN A/S

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytania prejudycjalne

1) Jakie czynniki należy uwzględnić przy ocenianiu, czy spółki będące rezydentami w sytuacji takiej jak ta będąca przedmiotem niniejszego postępowania są objęte, w odniesieniu do kompensowania strat, „równoważnym warunkiem” w rozumieniu pkt 20 wyroku Philips⁽¹⁾, względem tego, który ma zastosowanie do oddziałów spółek niebędących rezydentami?

- 2) Jeżeli założyć, że duńskie przepisy podatkowe nie zawierają różnic w traktowaniu, jakie występowały w sprawie Philips, czy zakaz kompensowania podobny do opisanego – w przypadku gdy strata poniesiona w stałym zakładzie spółki niebędącej rezydentem podlega również kompetencjom podatkowym państwa przyjmującego – sam w sobie stanowi ograniczenie swobody przedsiębiorczości przewidzianej w art. 49 TFUE, które musi być uzasadnione poprzez odniesienie do nadrzędnych względów interesu ogólnego?
- 3) Jeżeli tak, czy takie ograniczenie może być wówczas uzasadnione interesem, jakim jest zapobieganie podwójnemu wykorzystaniu strat, lub celem w zakresie zapewnienia zrównoważonego podziału kompetencji podatkowych między państwami członkowskimi bądź połączeniem obydwu?
- 4) Jeżeli tak, czy takie ograniczenie jest proporcjonalne?

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału z dnia 6 września 2012 r., C-18/11 (EU:C:2012:532)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 25 stycznia 2017 r. – Isabel González Castro/Mutua Umivale i Prosegur España S.L.

(Sprawa C-41/17)

(2017/C 121/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Isabel González Castro

Strona pozwana: Mutua Umivale y Prosegur España S.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 dyrektywy 92/85/EWG ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że praca nocna, do której nie powinny być zobowiązane pracownice, o których mowa w art. 2, a zatem również pracownice w okresie karmienia piersią, obejmuje nie tylko pracę wykonywaną w całości w godzinach nocnych, ale również pracę zmianową, jeżeli niektóre zmiany, jak w niniejszej sprawie, mają miejsce w godzinach nocnych?
- 2) Czy w sporze, którego przedmiotem jest istnienie sytuacji ryzyka dla pracownicy w okresie karmienia piersią, mają zastosowanie przepisy szczególnie dotyczące ciężaru dowodu z art. 19 ust. 1 dyrektywy 2006/54/WE ⁽²⁾ – transponowanego do porządku hiszpańskiego między innymi w drodze art. 96 ust. 1 ustawy 36/2011 – w związku z wymogami zawartymi w art. 5 dyrektywy 92/85/WE – transponowanego do porządku hiszpańskiego w drodze art. 26 Ley de Prevención de Riesgos Laborales – do celów udzielenia urlopu pracownicy w okresie karmienia piersią i ewentualnie przyznania świadczenia związanego z taką sytuacją w porządku krajowym zgodnie z art. 11 ust. 1 tej samej dyrektywy 92/85/EWG?
- 3) Czy art. 19 ust. 1 wspomnianej dyrektywy 2006/54/WE należy interpretować w ten sposób, że „okolicznościami pozwalającymi domniemywać istnienie bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji” pracownicy w okresie karmienia piersią – w sporze, którego przedmiotem jest istnienie sytuacji ryzyka dla pracownicy w okresie karmienia piersią ze zwolnieniem z obowiązku świadczenia pracy, przewidzianym w art. 5 dyrektywy 92/85/EWG i transponowanym do porządku hiszpańskiego w drodze art. 26 Ley de Prevención de Riesgos Laborales – są następujące sytuacje: 1) pracownica świadczy pracę w systemie pracy zmianowej jako pracownik ochrony, przy czym praca podczas niektórych zmian jest wykonywana w godzinach nocnych i jednoosobowo a ponadto 2) wykonując obchody i zajmując się nagłymi sytuacjami (czyny zabronione, pożary i inne incydenty), a to wszystko w sytuacji, gdy 3) w miejscu pracy nie wykazano istnienia odpowiedniego pomieszczenia do karmienia piersią lub ewentualnie do mechanicznego odciągnięcia mleka matki?

- 4) W razie potwierdzenia „okoliczności pozwalających domniemywać istnienie bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji” stosownie do art. 19 ust. 1 dyrektywy 2006/54/WE w związku z art. 5 dyrektywy 92/85/EWG – transponowanym do porządku hiszpańskiego w drodze art. 26 Ley de Prevención de Riesgos Laborales – w sporze, którego przedmiotem jest istnienie sytuacji ryzyka dla pracownicy w okresie karmienia piersią ze zwolnieniem z obowiązku świadczenia pracy: Czy można wymagać od pracownicy w okresie karmienia piersią, by – dla celów otrzymania urlopu zgodnie z ustawodawstwem krajowym transponującym art. 5 ust. 2 i 3 dyrektywy 92/85/EWG – udowodniła, że dostosowanie warunków pracy lub czasu pracy nie jest technicznie lub obiektywnie możliwe albo nie można go racjonalnie wymagać oraz że nie jest technicznie lub obiektywnie możliwe przeniesienie do innej pracy albo nie można go racjonalnie wymagać? Czy też przeciwnie, udowodnienie takich okoliczności należy do pozwanych (pracodawcy i podmiotu wypłacającego świadczenie z zabezpieczenia społecznego związanego z zawieszeniem umowy o pracę)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (Dz.U. 1992, L 348, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 5, t.2, s. 110).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2006, L 204, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Langericht Hamburg (Niemcy) w dniu 27 stycznia 2017 r. – The Scotch Whisky Association, The Registered Office/ Michael Klotz

(Sprawa C-44/17)

(2017/C 121/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: The Scotch Whisky Association, The Registered Office

Druga strona postępowania: Michael Klotz

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy do „pośredniego wykorzystania w celach handlowych w odniesieniu do napojów spirytusowych”, o którym mowa w art. 16 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 110/2008 ⁽¹⁾ konieczne jest, by zarejestrowane oznaczenie geograficzne było wykorzystywane w identycznej lub fonetycznie lub wizualnie podobnej formie, czy też wystarczy, że sporny element oznaczenia stwarza w świadomości docelowego kręgu odbiorców jakiegokolwiek skojarzenie z zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym lub obszarem geograficznym?

W razie jeżeli wystarczy stworzenie skojarzeń: czy przy ocenie tego, czy ma miejsce „pośrednie wykorzystywanie w celach handlowych”, ma również znaczenie, w jakim kontekście jest umieszczony sporny element oznaczenia, czy też ten kontekst nie może wyłączać pośredniego wykorzystywania w celach handlowych zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, nawet jeśli spornemu elementowi oznaczenia towarzyszy informacja o prawdziwym pochodzeniu wyrobu?

- 2) Czy do „przywołania” zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, o którym mowa w art. 16 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 110/2008, konieczne jest, aby istniało fonetyczne lub wizualne podobieństwo między zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym i spornym elementem oznaczenia, czy też wystarczy, że sporny element oznaczenia stwarza w świadomości docelowego kręgu odbiorców jakiegokolwiek skojarzenie z zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym lub obszarem geograficznym?

Jeżeli wystarczy stworzenie skojarzeń: czy przy ocenie tego, czy ma miejsce „przywołanie”, ma również znaczenie, w jakim kontekście jest umieszczony sporny element oznaczenia, czy też ten kontekst nie może wyłączać bezprawnego przywołania za pośrednictwem spornego elementu oznaczenia, nawet jeśli spornemu elementowi oznaczenia towarzyszy informacja o prawdziwym pochodzeniu wyrobu?

- 3) Czy przy ocenie, czy występuje „nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd określenie”, o którym mowa w art. 16 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 110/2008, ma znaczenie to, w jakim kontekście jest umieszczony sporny element oznaczenia, czy też ten kontekst nie może wyłączać wprowadzającego w błąd określenia, nawet jeśli spornemu elementowi oznaczenia towarzyszy informacja o prawdziwym pochodzeniu wyrobu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 (Dz.U. 2008 L 39, s. 16)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 30 stycznia 2017 r. – Frédéric Jahin/Ministre de l'économie et des finances, Ministre des
affaires sociales et de la santé**

(Sprawa C-45/17)

(2017/C 121/21)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Frédéric Jahin

Druga strona postępowania: Ministre de l'économie et des finances, Ministre des affaires sociales et de la santé

Pytania prejudycjalne

Czy art. 63, 64 i 65 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że:

- 1) okoliczność, że osoba ubezpieczona w systemie zabezpieczenia społecznego państwa nienależącego do Unii Europejskiej innego niż państwa członkowskie Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub Szwajcarii podlega – tak jak osoby ubezpieczone w systemie zabezpieczenia społecznego we Francji – daninom publicznym uiszczanym od dochodów z kapitału przewidzianym przez ustawodawstwo francuskie objęte zakresem rozporządzenia [(WE) nr 883/2004] ⁽¹⁾ z dnia 29 kwietnia 2004 r., podczas gdy zgodnie z przepisami tego rozporządzenia osoba objęta systemem zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego innego niż Francja nie może podlegać tym daninom, stanowi ograniczenie przepływu kapitału z lub do państw trzecich, zasadniczo zakazane w myśl art. 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- 2) w razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, wspomniane ograniczenie przepływu kapitału, wynikające ze sprzężenia ustawodawstwa francuskiego, które obejmuje spornymi daninami publicznymi ogół osób uzyskujących pewne dochody z kapitału, nie dokonując przy tym żadnego rozróżnienia w zależności od miejsca objęcia tych osób systemem zabezpieczenia społecznego, i aktu prawa wtórnego Unii Europejskiej, może być uznane za zgodne z postanowieniami wspomnianego artykułu Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności:
 - w świetle art. 64 ust. 1 traktatu w odniesieniu do objętego jego zakresem przepływu kapitału na tej podstawie, że ograniczenie wynika z zastosowania zasady objęcia systemem jednego tylko państwa członkowskiego, o której mowa w art. 11 rozporządzenia z dnia 29 kwietnia 2004 r., wprowadzonej do prawa Unii w art. 13 rozporządzenia z dnia 14 czerwca 1971 r., czyli przed dniem 31 grudnia 1993 r., podczas gdy rozpatrywane daniny publiczne uiszczane od dochodów z kapitału zostały ustanowione lub mają zastosowanie po dniu 31 grudnia 1993 r.;
 - w świetle art. 65 ust. 1 traktatu na tej podstawie, że francuskie ustawodawstwo podatkowe, stosowane w sposób zgodny z rozporządzeniem z dnia 29 kwietnia 2004 r., dokonuje rozróżnienia między podatnikami, którzy nie znajdują się w tej samej sytuacji w świetle kryterium objęcia systemem ubezpieczenia społecznego;
 - w świetle nadrzędnych względów interesu ogólnego, które mogłyby uzasadnić ograniczenie swobodnego przepływu kapitału, opartych na tym, że przepisy traktowane jako potencjalnie stanowiące ograniczenie przepływu kapitału z lub do państw trzecich odpowiadają zamierzonemu przez rozporządzenie z dnia 29 kwietnia 2004 r. celowi swobodnego przepływu pracowników na terytorium Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Hiszpania) w dniu 3 lutego 2017 r. – Eva Soraya Checa Honrado/Fondo de Garantía Salarial

(Sprawa C-57/17)

(2017/C 121/22)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eva Soraya Checa Honrado

Strona pozwana: Fondo de Garantía Salarial

Pytania prejudycjalne

Czy można przyjąć, że odprawa należna na mocy ustawy od przedsiębiorstwa na rzecz pracownika z tytułu rozwiązania przez niego stosunku pracy w następstwie zmiany istotnego warunku umowy o pracę, jakim jest mobilność geograficzna, która wymaga od pracownika zmiany miejsca zamieszkania, stanowi „odprawę w związku z ustaniem stosunku pracy”, do której odnosi się art. 3 akapit pierwszy [dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy] ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 283, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 6 lutego 2017 r. – Ángel Somoza Hermo i Ilunión Seguridad S.A./Esabe Vigilancia S.A. i Fondo de Garantía Salarial (FOGASA)

(Sprawa C-60/17)

(2017/C 121/23)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Ángel Somoza Hermo i Ilunión Seguridad S.A

Strona pozwana: Esabe Vigilancia S.A. i Fondo de Garantía Salarial (FOGASA)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów ⁽¹⁾ ma zastosowanie w sytuacji, gdy po wyłonieniu w drodze przetargu nowego podmiotu świadczącego usługi na rzecz klienta ze względu na rozwiązanie tej umowy o świadczenie usług w sektorze, w którym prowadzenie działalności opiera się przede wszystkim na zasobach ludzkich (ochrona), przedsiębiorstwo przejmujące wykonanie tego zamówienia przejmuje znaczną część pracowników przydzielonych do świadczenia tej usługi, jeśli takie wejście w prawa i obowiązki wynikające z umów o pracę wynika z nakazu ustanowionego w układzie zbiorowym pracy w sektorze ochrony?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy – w przypadku, gdy przepisy państwa członkowskiego przyjęte celem dokonania transpozycji dyrektywy stanowią, w zastosowaniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/23/WE, że po dacie przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę podmioty zbywający i przejmujący są solidarnie odpowiedzialne za zobowiązania, również te związane z wynagrodzeniem, które powstały jeszcze przed przejściem w oparciu o obowiązujące w momencie przejścia umowy o pracę, zgodna z tym przepisem dyrektywy jest wykładnia, na mocy której odpowiedzialność solidarna za wcześniejsze zobowiązania nie ma zastosowania w przypadku, gdy przejście przez nowego wykonawcę znacznej części pracowników wynika z ustanowionego w regulującym zatrudnienie w danym sektorze układzie zbiorowym nakazu, a brzmienie postanowień tego układu zbiorowego wyklucza taką odpowiedzialność solidarną za zobowiązania powstałe przed przejściem zakładu pracy na inne przedsiębiorstwo?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 82, s. 16

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 9 lutego 2017 r. – NCG Banco, S.A. (obecnie Abanca Corporación Bancaria, S.A.)/
Alberto García Salamanca Santos**

(Sprawa C-70/17)

(2017/C 121/24)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: NCG Banco, S.A. (obecnie Abanca Corporación Bancaria S.A.)

Strona pozwana: Alberto García Salamanca Santos

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, przy rozpatrywaniu nieuczciwego charakteru warunku dotyczącego wcześniejszej wymagalności spłaty objętego konsumentką umową kredytu hipotecznego przewidującego natychmiastową wymagalność tego kredytu ze względu na nieuiszczenie jednej raty oprócz innych przypadków nieuiszczenia w odniesieniu do większej liczby rat, mógł dokonać jedynie oceny nieuczciwego charakteru części warunku lub przypadku nieuiszczenia raty i utrzymał ważność warunku dotyczącego wcześniejszej wymagalności spłaty ze względu na nieuiszczenie rat, także przewidzianego zasadniczo w postanowieniu, niezależnie od tego, iż konkretne orzeczenie w przedmiocie ważności lub nieuczciwego charakteru należy odroczyć do momentu wykonania uprawnienia?
- 2) Czy po stwierdzeniu, że warunek dotyczący wcześniejszej spłaty umowy pożyczki lub kredytu zabezpieczonej hipoteką jest nieuczciwy, sąd krajowy posiada kompetencje zgodnie z dyrektywą 93/13, aby móc ocenić, czy uzupełniające zastosowanie przepisu prawa krajowego, pomimo, iż oznacza wszczęcie lub kontynuowanie postępowania egzekucyjnego wobec konsumenta, okaże się dla konsumenta bardziej korzystne niż umorzenie tego szczególnego postępowania w przedmiocie egzekucji wierzytelności zabezpieczonej hipoteką i umożliwienie wierzycielowi wytoczenia powództwa o rozwiązanie umowy pożyczki lub kredytu, lub roszczenie o zapłatę należnych kwot i późniejsze wykonanie wyroku skazującego, bez korzyści, które przyznaje konsumentowi szczególna egzekucja wierzytelności zabezpieczonej hipoteką?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. 1993, L 95, s. 29).

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Bułgarii

(Sprawa C-97/17)

(2017/C 121/25)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Michajłowa, C. Hermes)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

- Orzeczenie, że ze względu na to, iż nie zakwalifikowała jako obszaru specjalnej ochrony ornitologicznie ważnego miejsca „Riła” w całości, Republika Bułgarii nie dokonała klasyfikacji najbardziej odpowiednich, pod względem liczby i powierzchni, obszarów jako obszarów specjalnej ochrony w celu ochrony gatunków ptactwa wskazanych w załączniku I do dyrektywy 2009/147/EO⁽¹⁾ w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, i w ten sposób nie wykonała swoich zobowiązań określonych w art. 4 ust. 1 wskazanej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sprawa dotyczy ochrony licznych zagrożonych gatunków ptactwa określonych w załączniku I do dyrektywy dotyczącej ptactwa, a także ich siedlisk na obszarze w górach Riła, położonych w południowozachodniej części Bułgarii. Ornitologicznie ważne miejsce „Riła” jest jednym z najważniejszych obszarów zarówno w Bułgarii, jak i w Unii Europejskiej dla ochrony ponad 130 gatunków gniazdującego tam ptactwa. Z europejskiej perspektywy ochrony przyrody ważnych jest 41 gatunków, a jeden z nich jest zagrożony na poziomie światowym.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy dotyczącej ptactwa gatunki wymienione w załączniku I podlegają specjalnym środkom ochrony dotyczącym ich naturalnego siedliska w celu zapewnienia im przetrwania oraz reprodukcji na obszarze ich występowania. Podobnie art. 4 ust. 1 dyrektywy dotyczącej ptactwa stanowi, że państwa członkowskie dokonują klasyfikacji jako obszarów specjalnej ochrony właśnie najbardziej odpowiednich pod względem liczby i powierzchni obszarów w celu ochrony wspomnianych gatunków.

Zdaniem Komisji Republika Bułgarii powinna była zakwalifikować jako obszar specjalnej ochrony ornitologicznie ważne miejsce „Riła” w całości, lecz do tej chwili tego nie uczyniła. Komisja przedstawiła dowody istotności ornitologicznej niesklasyfikowanych obszarów w ornitologicznie ważnym miejscu „Riła”.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, Dz. U. 2010, L 20, s. 7.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2016 r. w sprawie T-762/14,
Koninklijke Philips NV, Philips France/Komisja, wniesione w dniu 24 lutego 2017 r. przez
Koninklijke Philips NV, Philips France**

(Sprawa C-98/17 P)

(2017/C 121/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Koninklijke Philips, Philips France (przedstawiciele: J.K. de Pree, advocaat, T.M. Snoep, advocaat, A. M. ter Haar, advocaat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji, w jakim dotyczy spółek Koninklijke Philips NV i Philips France oraz
- uchylenie lub obniżenie grzywien nałożonych na Koninklijke Philips NV i Philips France oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą następujące zarzuty i argumenty:

- Sąd naruszył prawo, stosując błędne kryterium prawne oceny ograniczenia konkurencji ze względu na cel.
- Sąd naruszył prawo, dokonując ustalenia o ograniczeniu konkurencji ze względu na cel w zakresie w jakim przekroczył granice nieograniczonego prawa orzekania.
- Sąd naruszył prawo, dokonując ustalenia o ograniczeniu konkurencji ze względu na cel w zakresie w jakim naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia.
- Sąd w sposób jasny i oczywisty dokonał błędnej oceny dowodów zgromadzonych w aktach sprawy, doprowadzając do ich przeinaczenia, w zakresie w jakim stwierdził, że okoliczność jakoby istniał wspólny cel znajduje poparcie w innych dowodach.
- Sąd naruszył prawo, stosując błędne kryterium prawne i przeinaczając dowody w zakresie w jakim orzekł, że spółka Philips uczestniczyła w całości jednolitego i ciągłego naruszenia, w związku z czym mogła ona zostać w tym zakresie pociągnięta do odpowiedzialności.
- Sąd naruszył prawo, błędnie stosując zasadę proporcjonalności oraz nie stosując nieograniczonego prawa orzekania w zakresie w jakim oddalił zarzut spółki Philips powołujący się na okoliczność, że czynnik wagi naruszenia zastosowany w sprawie był nieproporcjonalny do naruszenia i roli jaką odgrywała w nim spółka Philips.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Belgii

(Sprawa C-110/17)

(2017/C 121/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels i N. Gossement, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

Komisja Europejska wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepisy, zgodnie z którymi w kontekście szacowania dochodów uzyskiwanych z tytułu nieruchomości niewynajętych oraz nieruchomości wynajętych, czy to osobom fizycznym, które nie wykorzystują owych nieruchomości do celów zawodowych, czy to osobom prawnym, które udostępniają owe nieruchomości osobom fizycznym dla celów prywatnych, podstawa opodatkowania jest obliczania – w przypadku nieruchomości położonych na terytorium krajowym – w oparciu o wartość kadastralną a – w przypadku nieruchomości położonych za granicą – w oparciu o rzeczywistą wartość czynszową, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 63 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- obciążenie Królestwo Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że Belgia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 63 TFUE i art. 40 porozumienia EOG.

Biorąc pod uwagę próby podejmowane przez Belgię w celu położenia kresu uchybieniu, Komisja uznaje, iż istnienie uchybienia uważa się za ustalone wraz z upływem wyznaczonego w uzasadnionej opinii terminu dwóch miesięcy, a zatem w dniu 26 marca 2012 r.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2016 r. – United Parcel Service/Komisja

(Sprawa T-194/13) ⁽¹⁾

[Konkurencja — Koncentracje — Rozporządzenie (WE) nr 139/2004 — Usługi międzynarodowe ekspresowej dystrybucji niewielkich przesyłek w EOG — Przejęcie TNT Express przez UPS — Decyzja uznająca koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Prawdopodobny wpływ na ceny — Analiza ekonometryczna — Prawo do obrony]

(2017/C 121/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: United Parcel Service, Inc. (Atlanta, Georgia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: początkowo A. Ryan, B. Graham, solicitors, adwokaci W. Knibbeler i P. Stamou, a następnie adwokaci A. Ryan, W. Knibbeler, P. Stamou, A. Pliego Selie, F. Hoseinian i P. van den Berg)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo T. Christoforou, N. Khan, A. Biolan, N. von Lingen i H. Leupold, a następnie T. Christoforou, N. Khan, A. Biolan i H. Leupold, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: FedEx Corp. (Memphis, Tennessee, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: początkowo F. Carlin, barrister, G. Bushell, solicitor, i adwokat Q. Azau, a następnie adwokaci F. Carlin, G. Bushell i N. Niejahr)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, oparte na art. 263 TFUE, decyzji Komisji C(2013) 431 z dnia 30 stycznia 2013 r. uznającej koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym oraz z funkcjonowaniem porozumienia EOG (sprawa COMP/M.6570 – UPS/TNT Express).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2013) 431 z dnia 30 stycznia 2013 r. uznającej koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym oraz z funkcjonowaniem porozumienia EOG (sprawa COMP/M.6570 – UPS/TNT Express).
- 2) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez United Parcel Service, Inc.
- 3) FedEx Corp. pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2017 r. – Francja/Komisja

(Sprawa T-366/13) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa — Kabotaż morski — Pomoc wdrożona przez Francję na rzecz Société nationale maritime Corse Méditerranée (SNCM) i Compagnie méridionale de navigation — Usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym — Rekompensaty za usługę dodatkową względem usługi podstawowej mającą pokryć okresy szczytu w sezonie turystycznym — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Pojęcie pomocy państwa — Korzyść — Wyrok Altmark]

(2017/C 121/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: początkowo E. Belliard, G. de Bergues, D. Colas i N. Rouam, następnie G. de Bergues, D. Colas, F. Alabrune i J. Bousin, i wreszcie D. Colas, F. Alabrune i J. Bousin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Afonso i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, decyzji Komisji 2013/435/UE z dnia 2 maja 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.22843 (2012/C) (ex 2012/NN) wdrożonej przez Republikę Francuską na rzecz Société nationale Corse Méditerranée i Compagnie méridionale de navigation (Dz.U. 2013, L 220, s. 20).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Francuska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską, w tym koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2017 r. – SNCM/Komisja

(Sprawa T-454/13) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa — Kabotaż morski — Pomoc wdrożona przez Francję na rzecz Société nationale maritime Corse Méditerranée (SNCM) i Compagnie méridionale de navigation — Usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym — Rekompensaty za usługę dodatkową względem usługi podstawowej mającą pokryć okresy szczytu w sezonie turystycznym — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Pojęcie pomocy państwa — Korzyść — Wyrok Altmark — Określenie kwoty pomocy]

(2017/C 121/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société nationale maritime Corse Méditerranée (SNCM) (Marsylia, Francja) (przedstawiciele: początkowo A. Winckler, F.-C. Laprèvote, J.-P. Mignard i S. Mabile, następnie A. Winckler i F.-C. Laprèvote, i wreszcie F.-C. Laprèvote i C. Froitzheim, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Afonso i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Corsica Ferries France SAS (Bastia, Francja) (przedstawiciele: S. Rodrigues i C. Bernard-Glanz, adwokaci)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, decyzji Komisji 2013/435/UE z dnia 2 maja 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.22843 (2012/C) (ex 2012/NN) wdrożonej przez Republikę Francuską na rzecz Société nationale Corse Méditerranée i Compagnie méridionale de navigation (Dz.U. 2013, L 220, s. 20).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Société nationale maritime Corse Méditerranée (SNCM) pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską i przez Corsica Ferries France SAS.

⁽¹⁾ Dz.U. C 325 z 9.11.2013.

Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – JingAo Solar i in./Rada(Sprawa T-157/14) ⁽¹⁾

[Dumping — Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chin — Ostateczne cło antydumpingowe — Zobowiązania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Dopuszczalność — Państwo wywozu — Zakres dochodzenia — Kontrola wyrywkowa — Wartość normalna — Definicja produktu objętego postępowaniem — Termin na przyjęcie decyzji w sprawie wniosku o przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Stosowanie w czasie nowych przepisów — Szkoda — Związek przyczynowy]

(2017/C 121/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JingAo Solar Co. Ltd (Ningjin, Chiny) oraz 5 innych skarżących, których nazwy figurują w załączniku do wyroku (przedstawiciele: początkowo A. Willems, S. De Knop oraz J. Charles, następnie A. Willems oraz S. De Knop, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen, pełnomocnik, wspierany przez B. O’Connora, solicitor oraz S. Gubela, adwokata)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J.F. Brakeland, T. Maxian Rusche oraz A. Stobiecka-Kuik, następnie J.F. Brakeland, T. Maxian Rusche oraz A. Demeneix, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie wniesione na podstawie art. 263 TFUE w celu doprowadzenia do stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz. U. L 325, s. 1) w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) JingAo Solar Co. Ltd oraz inni skarżący, których nazwy figurują w załączniku pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 159 z 26.5.2014.

Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – JingAo Solar i in./Rada(Sprawy połączone T-158/14, T-161/14 i T-163/14) ⁽¹⁾

[Subwencje — Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chin — Ostateczne cło wyrównawcze — Zobowiązania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Dopuszczalność — Zakres dochodzenia — Kontrola wyrywkowa — Definicja produktu objętego postępowaniem]

(2017/C 121/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JingAo Solar Co. Ltd (Ningjin, Chiny) oraz 5 innych skarżących, których nazwy figurują w załączniku do wyroku (przedstawiciele: początkowo A. Willems, S. De Knop oraz J. Charles, następnie A. Willems oraz S. De Knop, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen, pełnomocnik, wspierany przez B. O'Connora, solicitor oraz S. Gubela, adwokata)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J.F. Brakeland, T. Maxian Rusche oraz A. Stobiecka Kuik, następnie J.F. Brakeland, T. Maxian Rusche oraz A. Demeneix, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie wniesione na podstawie art. 263 TFUE w celu doprowadzenia do stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1239/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 325, s. 66), w zakresie w jakim dotyczy ono skarżących.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *JingAo Solar Co. Ltd* oraz inni skarżący, których nazwy figurują w załączniku pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 159 26.5.2014.

Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – Yingli Energy (China) i in./Rada (Sprawa T-160/14) ⁽¹⁾

(Dumping — Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chin — Ostateczne cło antydumpingowe — Zobowiązania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Dopuszczalność — Państwo wywozu — Zakres postępowania — Kontrola wyrwykowa — Wartość normalna — Definicja produktu objętego postępowaniem — Termin na wydanie decyzji w sprawie wniosku o przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Stosowanie w czasie nowych przepisów — Szkoda — Związek przyczynowy — Prawo do obrony — Obliczanie marginesu szkody)

(2017/C 121/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Yingli Energy (China) Co. Ltd (Baoding, Chiny) i 14 innych skarżących których nazwy znajdują się w załączniku do wyroku (przedstawiciele: początkowo A. Willems, S. De Knop i J. Charles, następnie A. Willems i S. De Knop, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen, pełnomocnik, wspierany przez B. O'Connora, solicitor, S. Gubela, adwokata)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J.-F. Brakeland, T. Maxian Rusche i A. Stobiecka-Kuik, następnie J.-F. Brakeland, T. Maxian Rusche i A. Demeneix, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga w oparciu o art. 263 TFUE i zmierzająca do stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 325, s. 1) w zakresie mającym zastosowanie do skarżących.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Yingli Energy (China) Co. Ltd i pozostałe skarżące, których nazwy znajdują się w załączniku do wyroku zostają obciążone własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 12.5.2014.

Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – Canadian Solar Emea i in./Rada

(Sprawa T-162/14) ⁽¹⁾

(Dumping — Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chin — Ostateczne cło antydumpingowe — Zobowiązania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Dopuszczalność — Państwo wywozu — Zakres postępowania — Kontrola wrywkowa — Wartość normalna — Definicja produktu objętego postępowaniem — Termin na wydanie decyzji w sprawie wniosku o przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Stosowanie w czasie nowych przepisów — Szkoda — Związek przyczynowy)

(2017/C 121/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Canadian Solar Emea GmbH (Monachium, Niemcy), Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc. (Changshu, Chiny), Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc. (Luoyang, Chiny), Csi Cells Co. Ltd (Suzhou, Chiny), Csi Solar Power (China), Inc. (Suzhou) (przedstawiciele: początkowo A. Willems, S. De Knop i J. Charles, następnie A. Willems i S. De Knop, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen, pełnomocnik, wspierany przez B. O’Connora, solicitor, S. Gubela, adwokata)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J.-F. Brakeland, T. Maxian Rusche i A. Stobiecka-Kuik, następnie J.-F. Brakeland, T. Maxian Rusche i A. Demeneix, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga w oparciu o art. 263 TFUE i zmierzająca do stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 325, s. 1) w zakresie mającym zastosowanie do skarżących.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd i Csi Solar Power (China), Inc. zostają obciążone własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 135 z 5.5.2014.

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2017 r. – Neka Novin/Rada(Sprawa T-436/14) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie środków finansowych — Pozostawienie nazwy skarżącej w wykazie osób objętych tymi środkami — Naruszenie prawa — Oczywisty błąd w ocenie — Proporcjonalność)

(2017/C 121/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Neka Novin Co., Private Joint Stock (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat L. Vidal)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Vitro i M. Bishop, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady o pozostawieniu nazwy skarżącej w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. 2010, L 195, s. 39), zmienionej decyzją Rady 2011/299/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. (Dz.U. 2011, L 136, s. 65) oraz w wykazie zawartym w załączniku IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. 2012, L 88, s. 1), zakomunikowanej w drodze ogłoszenia z dnia 15 marca 2014 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Neka Novin Co., Private Joint Stock pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Rada pokrywa połowę własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 253 z 4.8.2014.

Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2017 r. – Universiteit Antwerpen/REA(Sprawa T-208/15) ⁽¹⁾

[Klauzula arbitrażowa — Siódmy program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007 – 2013) — Działania „Marie Curie” — Naukowcy na wczesnym etapie kariery — Zaproszenie do składania wniosków FP7-People-ITN-2008 — Umowy w sprawie dotacji — Koszty kwalifikowalne — Zwrot wypłaconych kwot — Pojęcie przyjęcia naukowców — Proporcjonalność]

(2017/C 121/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Universiteit Antwerpen (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci P. Teerlinck i P. de Bandt)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA) (przedstawiciele: S. Payan-Lagrou i V. Canetti, pełnomocnicy, wpierani przez adwokatów D. Waelbroeck i A. Duron)

Przedmiot

Wniesione na podstawie art. 272 TFUE żądanie, po pierwsze, orzeczenia, że umów o udzielenie dotacji nr 238214 „C7” (Kontrola mózdkowo-korowa: komórki, obwody, obliczanie i klinka) i nr 238686 „CEREBNET” (Czas i plastyczność w układzie mózdkowo-oliwkowym), zawartych w ramach zaproszenia do składania wniosków FP7-People-ITN-2008, nie można interpretować w ten sposób, że nakładają one na beneficjentów obowiązek udzielania szkoleń dla naukowców na wczesnym etapie kariery wyłącznie we własnych pomieszczeniach, a w konsekwencji potwierdzenia, że zgodnie z taką interpretacją REA nie może odrzucić – jako niekwalifikujących się do finansowania – części kosztów kształcenia trzech naukowców na wczesnym etapie kariery poza pomieszczeniami skarżącej, po drugie, zasądzenie od REA kwoty kosztów kształcenia naukowców na wczesnym etapie kariery, wskazanych przez skarżącą powiększonych o odsetki naliczone od dnia wymagalności płatności zgodnie z umowami o udzielenie dotacji.

Sentencja

- 1) Zasądza się od Agencji Wykonawczej ds. Badań Naukowych (REA) zapłatę na rzecz Universiteit Antwerpen kwoty 45 526,73 EUR, stanowiącej równowartość niektórych kosztów kwalifikujących się do finansowania na podstawie umowy „Cerebnet” nr 238686 zawartej w ramach siódmego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013), powiększonej o odsetki umowne naliczone od dnia wymagalności tej kwoty zgodnie ze wspomnianą umową.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) REA i Universiteit Antwerpen pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 17.8.2015.

Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2017 r. – ESDZ/Gross

(Sprawa T-472/15 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu (2013) — Nieumieszczenie na liście urzędników awansowanych — Brak naruszenia prawa)

(2017/C 121/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) (przedstawiciele: początkowo S. Marquardt i M. Silva, następnie S. Marquardt, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów M. Troncoso Ferrer, S. Moya Izquierdo i F.-M. Hilaire)

Druga strona postępowania: Philipp Oliver Gross (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J.-N. Louis i N. de Montigny)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 3 czerwca 2015 r., Gross/ESDZ (F-78/14, EU:F:2015:52).

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Philippa Olivera Grossa w niniejszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 19.10.2015.

Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2017 r. – Silvan/Komisja(Sprawa T-698/15 P) ⁽¹⁾**[Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Postępowanie w sprawie awansu (2013) — Decyzja o nieawansowaniu skarżącego — Porównanie osiągnięć — Uwzględnienie sprawozdań z oceny — Brak naruszenia prawa]**

(2017/C 121/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Juha Tapio Silvan (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci N. de Montigny i J.N. Louis)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid i C. Berardis-Kayser)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu ds. Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 22 września 2015 r., Silvan/Komisja (F-83/14, EU:F:2015:106), mające na celu uchylenie tego wyroku.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Juha Tapio Silvan pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w niniejszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 15.2.2016.

Wyrok Sądu z dnia 2 marca 2017 r. – DI/EASO(Sprawa T-730/15 P) ⁽¹⁾**(Odwołanie — Służba publiczna — Personel EASO — Członek personelu kontraktowego — Umowa na czas określony — Okres próbny — Decyzja o zwolnieniu — Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie — Odrzucenie skargi ze względu na oczywistą niedopuszczalność w pierwszej instancji — Zasada zgodności między skargą a zażaleniem — Artykuł 91 ust. 2 regulaminu pracowniczego)**

(2017/C 121/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: DI (przedstawiciele: adwokaci I. Vlaic i G. Iliescu)

Druga strona postępowania: Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) (przedstawiciele: W. Stevens, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów D. Waelbroeck i A. Durona)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 15 października 2015 r. DI/EASO (F-113/13, EU:F:2015:120).

Sentencja

- 1) Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 15 października 2015 r., DI/EASO (F-113/13) zostaje uchylone.

- 2) Sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania innej izbie Sądu niż izba, która orzekała w przedmiocie niniejszego odwołania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 14.3.2016.

Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – Labeyrie/EUIPO – Delpeyrat (Przedstawienie motywu złotych rybek na niebieskim tle)

(Sprawa T-766/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający motyw złotych rybek na niebieskim tle — Stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku towarowego — Rzeczywiste używanie znaku towarowego — Artykuł 15 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Postać różniąca się pod względem elementów, które nie zmieniają charakteru odróżniającego]

(2017/C 121/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Labeyrie (Saint-Geours-de-Mareme, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Lecomte)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Delpeyrat (Saint-Pierre-du-Mont, Francja) (przedstawiciel: adwokat J. Ennochi)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 października 2015 r. (sprawa R 2693/2014–1) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku między Delpeyrat a Labeyrie.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Labeyrie pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez EUIPO.
- 3) Delpeyrat pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 29.2.2016.

Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – Labeyrie/EUIPO – Delpeyrat (Przedstawienie ornamentu z motywem jasnych ryb na ciemnym tle)

(Sprawa T-767/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający ornament z motywem jasnych ryb na ciemnym tle — Stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku — Rzeczywiste używanie znaku towarowego — Artykuł 15 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Postać różniąca się pod względem elementów, które nie zmieniają charakteru odróżniającego]

(2017/C 121/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Labeyrie (Saint-Geours-de-Mareme, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Lecomte)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Delpeyrat (Saint-Pierre-du-Mont, Francja) (przedstawiciel: adwokat J. Ennochi)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 października 2015 r. (sprawa R 2694/2014-1) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku pomiędzy Delpeyrat a Labeyrie.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Labeyrie pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez EUIPO.
- 3) Delpeyrat pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 29.2.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 14 lutego 2017 r. – Helbrecht/EUIPO Lenci Calzature (SportEyes)

(Sprawa T-333/14) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Unieważnienie prawa do wcześniejszego graficznego znaku towarowego służące za podstawę zaskarżonej decyzji — Umorzenie postępowania)

(2017/C 121/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Andreas Helbrecht (Hilden, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. König)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Rajh, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Lenci Calzature SpA (Turchetto-Montecarlo, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Celluprica i F. Fischetti)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 lutego 2014 r. (sprawa R 830/2013-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Lenci Calzature a A. Helbrechtem.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Lenci Calzature SpA pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Andreasa Helbrechta. Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 235 z 21.7.2014.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Le Pen/Parlament**(Sprawa T-140/16 R II)****(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Członek Parlamentu Europejskiego — Odzyskanie środków przez potrącenie dodatków wypłaconych z tytułu zwrotu kosztów zatrudnienia asystentów parlamentarnych — Wniosek o zawieszenie wykonania — Nowy wniosek — Nowe okoliczności faktyczne — Brak pilnego charakteru)**

(2017/C 121/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-Marie Le Pen (Saint-Cloud, Francja) (przedstawiciele: adwokaci M. Ceccaldi i J.-P. Le Moigne)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: G. Corstens i S. Alonso de León, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE mający na celu zawieszenie decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 29 stycznia 2016 r. nakazującej skarżącemu zwrot kwoty w wysokości 320 026,23 EUR oraz noty debetowej nr 2016-195 z dnia 4 lutego 2016 r., wystawionej w następstwie tej decyzji.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – NF/Rada Europejska**(Sprawa T-192/16) ⁽¹⁾****(Skarga o stwierdzenie nieważności — Oświadczenie UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r. — Komunikat prasowy — Pojęcie „umowy międzynarodowej” — Określenie tożsamości podmiotu wydającego akt — Zakres tego aktu — Posiedzenie Rady Europejskiej — Spotkanie szefów państw lub rządów państw członkowskich Unii Europejskiej odbywające się w pomieszczeniach Rady Unii Europejskiej — Status przedstawicieli państw członkowskich Unii podczas spotkania z przedstawicielem państwa trzeciego — Artykuł 263 akapit pierwszy TFUE — Brak właściwości)**

(2017/C 121/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NF (przedstawiciele: B. Burns, solicitor, P. O'Shea i I. Whelan, barristers)

Strona pozwana: Rada Europejska (przedstawiciele: K. Pleśniak, Á. de Elera-San Miguel Hurtado i S. Boelaert, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie dotyczące stwierdzenia nieważności umowy, która miała zostać zawarta pomiędzy Radą Europejską a Republiką Turcji w dniu 18 marca 2016 r., zatytułowanej „Oświadczenie UE–Turcja (18 marca 2016)”

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona ze względu na brak właściwości Sądu do jej rozpoznania.
- 2) Postępowanie w sprawie złożonych przez NQ, NR, NS, NT, NU i NV oraz przez Królestwo Belgii, Republikę Grecką i Komisję Europejską wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) NF i Rada Europejska pokrywają własne koszty.
- 4) NQ, NR, NS, NT, NU i NV, a także Królestwo Belgii, Republika Grecka i Komisja pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 232 z 27.6.2016

Postanowienie Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – NG/Rada Europejska

(Sprawa T-193/16) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Oświadczenie UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r. — Komunikat prasowy — Pojęcie „umowy międzynarodowej” — Określenie tożsamości podmiotu wydającego akt — Zakres tego aktu — Posiedzenie Rady Europejskiej — Spotkanie szefów państw lub rządów państw członkowskich Unii Europejskiej odbywające się w pomieszczeniach Rady Unii Europejskiej — Status przedstawicieli państw członkowskich Unii podczas spotkania z przedstawicielem państwa trzeciego — Artykuł 263 akapit pierwszy TFUE — Brak właściwości)

(2017/C 121/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NG (przedstawiciele: B. Burns, solicitor, P. O’Shea i I. Whelan, barristers)

Strona pozwana: Rada Europejska (przedstawiciele: K. Pleśniak, Á. de Elera-San Miguel Hurtado i S. Boelaert, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie dotyczące stwierdzenia nieważności umowy, która miała zostać zawarta pomiędzy Radą Europejską a Republiką Turcji w dniu 18 marca 2016 r., zatytułowanej „Oświadczenie UE–Turcja (18 marca 2016 r.)”

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona ze względu na brak właściwości Sądu do jej rozpoznania.
- 2) Postępowanie w sprawie złożonych przez NQ, NR, NS, NT, NU i NV oraz przez Amnesty International, Królestwo Belgii, Republikę Grecką i Komisję Europejską wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) NG i Rada Europejska pokrywają własne koszty.
- 4) NQ, NR, NS, NT, NU i NV, a także Amnesty International, Królestwo Belgii, Republika Grecka i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 232 z 27.6.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 28 lutego 2017 r. – NM/Rada Europejska**(Sprawa T-257/16) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Oświadczenie UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r. — Komunikat prasowy — Pojęcie „umowy międzynarodowej” — Określenie tożsamości podmiotu wydającego akt — Zakres tego aktu — Posiedzenie Rady Europejskiej — Spotkanie szefów państw lub rządów państw członkowskich Unii Europejskiej odbywające się w pomieszczeniach Rady Unii Europejskiej — Status przedstawicieli państw członkowskich Unii podczas spotkania z przedstawicielem państwa trzeciego — Artykuł 263 akapit pierwszy TFUE — Brak właściwości)

(2017/C 121/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NM (przedstawiciele: B. Burns, solicitor, P. O’Shea i I. Whelan, barristers)

Strona pozwana: Rada Europejska (przedstawiciele: K. Pleśniak, Á. de Elera-San Miguel Hurtado i S. Boelaert, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie dotyczące stwierdzenia nieważności umowy, która miała zostać zawarta pomiędzy Radą Europejską a Republiką Turcji w dniu 18 marca 2016 r., zatytułowanej „Oświadczenie UE–Turcja (18 marca 2016)”

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona ze względu na brak właściwości Sądu do jej rozpoznania.
- 2) Postępowanie w sprawie złożonych przez Królestwo Belgii, Republikę Grecką i Komisję Europejską wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) NM i Rada Europejska pokrywają własne koszty.
- 4) Królestwo Belgii, Republika Grecka i Komisja pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 11.7.2016

Postanowienie Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Walton/Komisja**(Sprawa T-594/16) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Odprawa — Ponowne obliczenie — Powaga rzeczy osądzonej — Skarga w części niedopuszczalna a w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2017/C 121/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Robert Walton (Oxford, Wielka Brytania) (przedstawiciel: adwokat F. Moysse)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A.C. Simon i F. Simonetti, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE mająca na celu stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów o pracę, doręczonej pismem Komisji z dnia 15 marca 2016 r. i odrzucającej, jako niedopuszczalny, wniosek skarżącego o uzyskanie ponownego obliczenia odprawy związanej z jego rezygnacją.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Robert Walton zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 11.7.2016 (sprawa zarejestrowana początkowo w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-24/16 i przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016)

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Gollnisch/Parlament**(Sprawa T-624/16 R)****(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Członek Parlamentu Europejskiego — Odzyskanie środków przez potrącenie dodatków wypłaconych z tytułu zwrotu kosztów zatrudnienia asystentów parlamentarnych — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)**

(2017/C 121/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bruno Gollnisch (Villiers-le-Mahieu, Francja) (przedstawiciel: adwokat N. Fakiroff)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciel: G. Corstens i S. Alonso de León, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE mający na celu zawieszenie wykonania decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 1 lipca 2016 r. dotyczącej odzyskania od skarżącego kwoty w wysokości 275 984,23 EUR oraz noty obciążeniowej 2016-916 z dnia 5 lipca 2016 r., wystawionej w następstwie tej decyzji oraz po jej doręczeniu przez dyrektora generalnego ds. finansów w dniu 6 lipca 2016 r.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 16 lutego 2017 r. – Troszczynski/Parlament**(Sprawa T-626/16 R)****(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Członek Parlamentu Europejskiego — Odzyskanie środków przez potrącenie dodatków wypłaconych z tytułu zwrotu kosztów zatrudnienia asystentów parlamentarnych — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)**

(2017/C 121/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mylène Troszczynski (Noyon, Francja) (przedstawiciel: adwokat M. Ceccaldi)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: G. Corstens i S. Alonso de León, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE mający na celu zawieszenie decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2016 r. dotyczącej dokonania zwrotu przez skarżącą kwoty w wysokości 56 554 EUR oraz noty debetowej nr 2016-888, wystawionej w następstwie tej decyzji.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 17 lutego 2017 r. – Janssen-Cases/Komisja
(Sprawa T-688/16 R)**

*(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Służba publiczna — Ogłoszenie o naborze —
Rzecznik praw obywatelskich Komisji — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)*

(2017/C 121/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mercedes Janssen-Cases (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J.N. Louis i N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid i C. Berardis-Kayser, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE mający na celu zawieszenie wykonania decyzji Komisji z dnia 15 czerwca 2016 r. w sprawie mianowania pana X na rzecznika praw obywatelskich Komisji z dniem 1 października 2016 r.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje odrzucony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Sądu z dnia 9 lutego 2017 r. – Asolo/EUIPO – Red Bull (FLÜGEL)

(Sprawa T-714/16) ⁽¹⁾

*(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku —
Uchylenie zaskarżonej decyzji — Umorzenie postępowania)*

(2017/C 121/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Asolo LTD (Limassol, Cypr) (przedstawiciel: adwokat W. Pors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Folliard-Monguiral i M. Capostagno, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Red Bull GmbH (Fuschl am See, Austria) (przedstawiciel: adwokat A. Renck)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 lipca 2016 r. (sprawa R 282/2015-5) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnianie prawa do znaku pomiędzy Red Bull a Asolo.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Asolo LTD i Red Bull GmbH.

⁽¹⁾ Dz.U. C 462 z 12.12.2016.

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2017 r. – Selimovic/Parlament
(Sprawa T-61/17)
(2017/C 121/52)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Jasenko Selimovic (Hägersten, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat B. Leidhammar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Przewodniczącego z dnia 22 listopada 2016 r. nr D 203109 i D 203110 (zwanym dalej „decyzjami Przewodniczącego”);
- stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 22 grudnia 2016 r. nr PE 595.204/BUR/DEC (zwanym dalej „decyzją Prezydium”);
- pilne rozpatrzenie skargi;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego odszkodowania na rzecz skarżącego w kwocie, która zostanie określona w późniejszym terminie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: strona skarżąca twierdzi, że nie popełniła zarzucanych jej czynów, a mianowicie mobbingu na mocy art. 12a regulaminu pracowniczego.
2. Zarzut drugi: strona skarżąca twierdzi, że decyzje zostały przyjęte w postępowaniu, które jest sprzeczne z ogólnymi zasadami pewności prawa i prawa do rzetelnego procesu, wyrażonymi w art. 6 EKPC, między innymi z następujących powodów: oceny i oceny dowodów dokonała ta sama strona, która wydała decyzję (czyli na warunkach systemu inkwizytorskiego). Decyzje zostały podjęte bez oparcia na konkretnym opisie wykroczeń. Strona skarżąca twierdzi, że została pozbawiona możliwości zapoznania się z konkretnymi oskarżeniami przeciwko niej i nie miała sposobności przeciwdziałania oskarżeniom materialnym. Stronie skarżącej nie wolno było, czy to osobiście czy za pośrednictwem przedstawiciela, zadawać pytań tym, którzy go oskarżali lub tajnym świadkom, którzy się zgłosili. Nie miała wystarczająco dużo czasu na przygotowanie. Parlament Europejski nie zajął stanowiska w sprawie argumentów i dowodów strony skarżącej oraz nie wykazał naruszenia regulaminu pracowniczego.

3. Zarzut trzeci: strona skarżąca twierdzi, że decyzja Prezydium o oddaleniu wniosku strony skarżącej w sprawie rozpatrzenia treści decyzji Przewodniczącego została wydana bez jakiegokolwiek podstawy prawnej.
4. Zarzut czwarty: strona skarżąca twierdzi, że tajne postępowanie w trybie inkwizytorskim, w którym nie jest możliwe, aby parlamentarzysta dowiedział się lub przynajmniej sprzeciwił się rozległym zarzutom mobbingu, stanowi zagrożenie dla demokracji. Jest tak w szczególności w świetle szkody, jaką powoduje niekorzystna decyzja w zakresie zdolności do przedstawienia reprezentatywnego wpływu politycznego.
5. Zarzut piąty: strona skarżąca podnosi, że kwestia ta powinna zostać rozpatrzona w trybie pilnym, ponieważ strona skarżąca doświadcza szczególnych i praktycznych trudności w wykonywaniu swojej pracy politycznej i znajdowaniu wsparcia w Szwecji w dziedzinach, do których został powołana do działania w Parlamencie. Szybkie rozwiązanie mogłoby radykalnie zmienić sytuację i dać stronie skarżącej czas i szansę na przeprowadzenie pracy politycznej i rozpoczęcie pracy w ramach okręgu przed kolejnym mandatem.
6. Zarzut szósty: strona skarżąca twierdzi, że Parlament Europejski działał umyślnie lub w każdym razie poprzez zaniechanie w sytuacji, gdy nie wstrzymał postępowania już w chwili, gdy komitet doradczy nie był w stanie podać jakiegokolwiek okoliczności, która byłaby na tyle szczegółowa (gdzie, kiedy, jak), aby służyć za podstawę przyjęcia/ odrzucenia lub możliwości przedstawienia dowodów lub dowodów przeciwnych, a ponadto podjął niekorzystną decyzję z pełną świadomością istnienia oczywistych niejasności prawnych leżących u jej podstaw. To przyniosło szkodę stronie skarżącej. Szkoła polega na kosztach, cierpieniu i trudności, w których został umieszczony w kontekście jego przyszłej pracy politycznej w wyniku decyzji. Strona skarżąca określi rozsądną kwotę w późniejszym terminie.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2017 r. – Danjaq v EUIPO – Formosan (Shaken, not stirred)

(Sprawa T-74/17)

(2017/C 121/53)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Danjaq, LLC (Los Angeles, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: S. Baran i G. Messenger, barristers, D. Stone i A. Dykes, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Formosan IP (Oxford, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Formosan IP

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Shaken, not stirred” – zgłoszenie nr 13 406 343

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO w sprawie R 255/20164

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i interwenienta ich własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2017 r. – PepsiCo/EUIPO – Intersnack Group (Exxtra Deep)**(Sprawa T-82/17)**

(2017/C 121/54)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: PepsiCo, Inc. (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard i J. Fuhrmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Intersnack Group GmbH & Co. KG (Düsseldorf, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Intersnack Group GmbH & Co. KG

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Exxtra Deep” – unijny znak towarowy nr 12 161 981

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 listopada 2016 r. w sprawie R 482/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2017 r. – Heineken Romania/EUIPO – Lénárd (Csíki Sör)**(Sprawa T-83/17)**

(2017/C 121/55)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Heineken Romania SA (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat A.M. Baciú)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: András Lénárd (Sin Craieni, Rumunia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: András Lénárd

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Csíki Sör” – zgłoszenie nr 12 105 839

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 listopada 2016 r. w sprawie R 1310/2015-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 1 lipca 2015 r. w sprawie sprzeciwu nr B 002 279 514;
- uwzględnienie sprzeciwu nr B 002 279 514;
- odrzucenie zgłoszenia znaku towarowego nr 12 105 839 „Csíki Sör” w całości.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

**Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2017 r. – Gelinova Group/EUIPO – Cloetta Italia (galatea...
è naturale)**

(Sprawa T-90/17)

(2017/C 121/56)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Gelinova Group Srl (Tezze di Vazzola, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Tornato i D. Hazan)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Cloetta Italia Srl (Cremona, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „galatea...è naturale” – zgłoszenie nr 13 187 695

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 grudnia 2016 r. w sprawie R 207/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2017 r. – Dufenco Long Products/Komisja Europejska

(Sprawa T-93/17)

(2017/C 121/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Dufenco Long Products SA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci J.-F. Bellis, R. Luff i M. Favart)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. f) i art. 2 decyzji Komisji (UE) 2016/2041 z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.33926 2013/C (ex 2013/NN, 2011/CP) wdrożonej przez Belgię na rzecz Duferco;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca formułuje dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na rażących naruszeniach prawa i oczywistych błędach w ocenie, jakich dopuściła się Komisja w trakcie oceny charakteru *pari passu* szóstego środka, który został uznany za niezgodny z rynkiem wewnętrznym. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - część pierwszą, zgodnie z którą wbrew ocenie Komisji, transakcja została zrealizowana *pari passu*;
 - część drugą, zgodnie z którą ocena Komisji charakteru *pari passu* transakcji została obciążona poważnymi błędami obliczeniowymi oraz poważnymi błędami w ocenie.
2. Zarzut drugi, oparty na rażących naruszeniach prawa i oczywistych błędach w ocenie, jakich dopuściła się Komisja w trakcie oceny kryterium prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - część pierwszą, zgodnie z którą, myląc możliwość zastosowania kryterium prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej z zastosowaniem tego kryterium, Komisja naruszyła prawo i błędnie stosowała kryterium prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej;
 - część drugą, zgodnie z którą, nie przeprowadzając analizy porównawczej lub nie stosując innej metody oceny rozpatrywanej transakcji, Komisja naruszyła zasadę prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej, a także obowiązek uzasadnienia i należytej staranności w ocenie tego kryterium;
 - część trzecią, zgodnie z którą Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia i należytej staranności w ocenie kryterium prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej;
 - część czwartą, zgodnie z którą Region Waloński dostarczył liczne dokumenty świadczące, że Foreign Strategic Investment Holding, spółka zależna Société Wallonne de Gestion et de Participation, zachowywała się jak prywatny inwestor w gospodarce rynkowej.

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2017 r. – Apple Distribution International/Komisja

(Sprawa T-101/17)

(2017/C 121/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Apple Distribution International (Cork, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci S. Schwiddessen, H. Lutz, N. Niejahr, i A. Patsa)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/2042 z dnia 1 września 2016 r.;

— nakazanie Komisji Europejskiej pokrycie kosztów własnych, a także kosztów poniesionych przez stronę skarżącą w związku z tym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych

— Po pierwsze Komisja Europejska naruszyła art. 2 ust. 1 i 2 i art. 3 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych poprzez stwierdzenie, że zasada kraju pochodzenia nie ma zastosowania do opłat na rzecz finansowania produkcji kinematograficznej. Po drugie, Komisja Europejska naruszyła art. 13 ust. 1 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych poprzez stwierdzenie, że przepis ten zezwala państwom członkowskim na nałożenie na dostawców usług wideo na żądanie mających siedzibę w innych państwach członkowskich obowiązku zapewnienia udziału finansowego w promowaniu utworów europejskich.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 110 TFUE

— Komisja Europejska naruszyła art. 110 TFUE poprzez stwierdzenie, że nałożenie na dostawców usług wideo na żądanie mających siedzibę w innych państwach członkowskich obowiązku uiszczania opłat na rzecz finansowania produkcji kinematograficznej nie jest dyskryminujące.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 56 TFUE

— Komisja Europejska nie zbadała, czy nałożenie na dostawców usług wideo na żądanie mających siedzibę w innych państwach członkowskich obowiązku uiszczania opłat na rzecz finansowania produkcji kinematograficznej narusza art. 56 TFUE.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia dyrektywy 98/34/WE

Komisja Europejska nie zbadała, czy nałożenie na dostawców usług wideo na żądanie mających siedzibę w innych państwach członkowskich obowiązku uiszczania opłat na rzecz finansowania produkcji kinematograficznej wymaga notyfikacji na mocy dyrektywy 98/34/WE.

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2017 r. – Cantina e oleificio sociale di San Marzano/EUIPO – Miguel Torres (SANTORO)

(Sprawa T-102/17)

(2017/C 121/59)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cantina e oleificio sociale di San Marzano (San Marzano di San Giuseppe, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Jacobacci i E. Truffo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Miguel Torres, SA (Vilafranca del Penedés, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „SANTORO” – zgłoszenie nr 12 282 141

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 grudnia 2016 r. w sprawie R 2018/2015-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 poprzez błędną interpretację orzecznictwa dotyczącego rozpatrywanej problematyki;
- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 poprzez przeinaczenie dowodów.

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2017 r. – Recordati Orphan Drugs/EUIPO – Laboratorios Normon (NORMOSANG)

(Sprawa T-103/17)

(2017/C 121/60)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Recordati Orphan Drugs (Puteaux, Francja) (przedstawiciel: adwokat J. Quirin)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Laboratorios Normon SA (Tres Cantos, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „NORMOSANG” – zgłoszenie nr 12 174 926

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie R 831/2016-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady 19 ust. 2 lit. a) ppkt ii) oraz zasady 20 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95.

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2017 r. – ClientEarth/Komisja

(Sprawa T-108/17)

(2017/C 121/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: A. Jones, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 7 grudnia 2016 r. (zwanej dalej „sporną decyzją”), w której instytucja ta odmówiła dokonania przeglądu wydanej przez siebie decyzji C(2016) 3549 (zwanej dalej „decyzją w sprawie zezwolenia”) udzielającej przedsiębiorstwom VinyLoop Ferrara SpA, Stena Recycling AB oraz Plastic Planet srl zezwolenia na stosowanie substancji chemicznej znanej jako ftalan bis(2-etyloheksyl) na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 ⁽¹⁾;
- stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie zezwolenia;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą; oraz
- zarządzenie jakiegokolwiek innego środka, który Sąd uzna za stosowny.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że sporna decyzja jest dotknięta oczywistymi naruszeniami prawa oraz błędami w ocenie dotyczącymi rzekomego spełnienia wymogów w rozumieniu art. 62 oraz art. 60 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 przez wniosek o udzielenie zezwolenia złożony przez przedsiębiorstwa VinyLoop, Stena oraz Plastic Planet.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że sporna decyzja jest dotknięta oczywistymi naruszeniami prawa oraz błędami w ocenie na podstawie art. 60 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 w odniesieniu do oceny społeczno-ekonomicznej.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że sporna decyzja jest dotknięta błędami w ocenie na podstawie art. 60 ust. 4 oraz art. 60 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 w odniesieniu do analizy rozwiązań alternatywnych.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że sporna decyzja jest dotknięta oczywistym naruszeniem prawa oraz błędem w ocenie w odniesieniu do stosowania zasady ostrożności w kontekście procesu udzielania zezwoleń na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2017 r. – FCA US/EUIPO – Busbridge (VIPER)

(Sprawa T-109/17)

(2017/C 121/62)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: FCA US LLC (City of Auburn Hills, Michigan, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: C. Morcom, QC)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Robert Dennis Busbridge (Hookwood, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „VIPER” – zgłoszenie nr 3 871 101

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 grudnia 2016 r. w sprawie R 554/2016-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień oraz stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej, a także przekazanie wniosku R.D. Busbridge’a do Wydziału Unieważnień celem podjęcia właściwych działań;
- zasądzenie na rzecz skarżącego zwrotu kosztów.

Podniesione zarzuty

- Izba Odwoławcza błędnie uznała, że R.D. Busbridge dowiódł używania znaku w odniesieniu do towarów objętych rejestracją w Zjednoczonym Królestwie (mianowicie dla „samochodów sportowych”);
- Przedstawiony przez R.D. Busbridge’a dowód był całkowicie nieodpowiedni, aby dowieść, że używanie było „rzeczywiste”, tak jak tego wymaga art. 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2017 r. – Jiangu Seraphim Solar System/Komisja

(Sprawa T-110/17)

(2017/C 121/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Jiangu Seraphim Solar System Co. Ltd (Changzhou, Chiny) (przedstawiciel: Y. Melin, prawnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/2146 z dnia 7 grudnia 2016 r. w sprawie wycofania przyjęcia zobowiązania w odniesieniu do dwóch producentów eksportujących zgodnie z decyzją wykonawczą 2013/707/UE potwierdzającą przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych (Dz.U. 2016, L 333, s. 4), w zakresie w jakim dotyczy on strony skarżącej; oraz
- obciążenie Komisji, a także każdego interwenienta, który może być dopuszczony do sprawy na poparcie żądań Komisji, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden tylko zarzut.

Zdaniem strony skarżącej Komisja naruszyła art. 8 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 10 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2016/1036⁽¹⁾, a także art. 13 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 16 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2016/1037⁽²⁾, gdy unieważniła ona faktury w ramach zobowiązania, a następnie nakazała organom celnym pobranie wszystkich ceł, tak jakby nie wystawiono żadnych ważnych faktur w ramach zobowiązania ani nie przedstawiono takich faktur organom celnym w momencie zgłoszenia towarów do dopuszczenia do swobodnego obrotu.

Na poparcie tego zarzutu strona skarżąca podnosi, że art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 238/2013⁽³⁾ oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1239/2013⁽⁴⁾, które upoważniają Komisję do uznania za nieważne faktury w ramach zobowiązania, są niezgodne z prawem.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 55).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 325, s. 1).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1239/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 325, s. 66).

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2017 r. – Spiegel-Verlag Rudolf Augstein i Sauga/EBC

(Sprawa T-116/17)

(2017/C 121/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Spiegel-Verlag Rudolf Augstein GmbH & Co. KG (Hamburg, Niemcy) i Michael Sauga (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: A. Koreng i T. Feldmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji zarządu Europejskiego Banku Centralnego doręczonej pismem z dnia 15 grudnia 2016 r., oddalającej wniosek strony skarżącej o dostęp do dwóch dokumentów Europejskiego Banku Centralnego „The impact on government deficit and debt from off-market swaps. The Greek case” (SEC/GovC/X/10/88a) i „The Titlos transaction and possible existence of similar transactions impacting on the euro area government debt or deficit levels” (SEC/GovC/X/10/88b);
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: błędne zastosowanie art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie decyzji EBC/2004/3⁽¹⁾

Strona skarżąca podnosi, że EBC niedostatecznie wykazał, iż poprzez ujawnienie danych dokumentów zostałyby naruszona ochrona interesu publicznego w odniesieniu do polityki finansowej, monetarnej lub gospodarczej Unii lub państwa członkowskiego.

Zarzucane przez EBC zagrażające naruszenie interesu publicznego w rzeczywistości nie daje już powodu do niepokoju ponad sześć lat po sporządzeniu dokumentów i po fundamentalnej zmianie warunków ramowych.

2. Zarzut drugi: błędne zastosowanie art. 4 ust. 3 akapit pierwszy decyzji EBC/2004/3

- Strona skarżąca podnosi, że sporne dokumenty nie służyły do przygotowania konkretnych decyzji, lecz wyłącznie do ogólnego kształtowania opinii i informacji wewnątrz EBC.
- Ponadto nie można też przyjąć, że współpracownicy EBC pozwoliliby się zastraszyć możliwością ujawnienia dokumentów.
- Ponadto według obecnego stanu w kontekście spornych dokumentów nie należy obawiać się żadnego niewłaściwego wpływu strony trzeciej na obrady EBC.
- Ponadto EBC niedostatecznie uwzględnił i rozważył interes publiczny w dostępie do informacji.
- Wreszcie, to nie do EBC należy ocena, co wzbogaca debatę publiczną, lecz do prasy, co wynika z jej roli strażniczej („watchdog”) uznanej przez Europejski Trybunał Praw Człowieka.

⁽¹⁾ 2004/258/WE: decyzja Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2004/3) (Dz.U. 2004, L 80, s. 42).

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2017 r. – Institute for Direct Democracy in Europe/Parlament

(Sprawa T-118/17)

(2017/C 121/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Institute for Direct Democracy in Europe (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci E. Plasschaert i E. Montens)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2016 r. – w zakresie, w jakim (i) zawieszono w niej wypłatę dotacji za 2017 r., w tym wypłatę zaliczki, (ii) ograniczono kwotę zaliczki na dotację za 2017 r. do 33 % maksymalnej kwoty dotacji oraz (iii) uzależniono wypłatę kwoty zaliczki od przedstawienia dowodu udzielenia gwarancji na pierwsze żądanie – oraz w rezultacie art. I.4.1 decyzji o przyznaniu dotacji nr FINS-2017–28, stanowiącej załącznik do owej decyzji;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

a) *W odniesieniu do decyzji o zawieszeniu wypłaty dotacji za 2017 r., w tym kwoty zaliczki na rzecz IDDE*

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja narusza zasadę dobrej administracji oraz przysługujące IDDE prawo do obrony. W szczególności decyzja nie została wydana przez sprawiedliwy i bezstronny organ, a IDDE nie zostało należycie wysłuchane ani nie miało faktycznej możliwości odniesienia się do skierowanych przeciwko niemu zarzutów oraz odparcia ich.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja narusza art. 208 ust. 1 zdanie pierwsze zasad stosowania rozporządzenia finansowego, art. 8 lit. a) decyzji Biura Parlamentu Europejskiego oraz art. II.13.2 decyzji o przyznaniu dotacji. W szczególności wypłata dotacji za 2017 r. nie może zostać zawieszona w oparciu o zarzuty niesprawdzone, niezwiązane z ową decyzją i mające odnosić się jedynie do decyzji o przyznaniu dotacji za 2015 r. W dodatku wypłata dotacji za 2017 r. może zostać zawieszona jedynie na podstawie weryfikacji, którą w niniejszej sprawie już przeprowadzono i która ostatecznie nie potwierdziła zgłaszanych podejrzeń ani zarzutów. W konsekwencji zwieszenie musi zostać zniesione. Wreszcie podniesione podejrzenia i przypuszczenia nie są wystarczające, by uzasadnić jakiegokolwiek zawieszenie wypłaty.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że decyzja narusza zasadę proporcjonalności. W szczególności zakres przyjętego środka, tj. zawieszenie wypłaty dotacji za 2017 r., w tym zaliczki na tę dotację, jest całkowicie nieproporcjonalny do podniesionych podejrzeń i nieprawidłowości, nawet gdyby zostały one potwierdzone.
- b) *W odniesieniu do zawartego w decyzji limitu ograniczającego zaliczkę do 33 % maksymalnej kwoty dotacji oraz uzależnienia wypłaty kwoty zaliczki od przedstawienia dowodu udzielenia gwarancji bankowej na pierwsze żądanie*
1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja narusza zasadę dobrej administracji oraz przysługujące IDDE prawo do obrony.
 2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja narusza wymóg przedstawienia uzasadnienia, prawo do obrony oraz art. 6 decyzji Biura Parlamentu Europejskiego, art. 134 rozporządzenia finansowego oraz art. 206 zasad stosowania rozporządzenia finansowego.
 3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że decyzja narusza zasady równego traktowania oraz proporcjonalności. IDDE zostało potraktowane w sposób dyskryminujący i ze szkodą dla jego interesów w porównaniu z innymi fundacjami i partiami, które znajdują się w obiektywnie podobnej sytuacji.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2017 r. – M&T Emporia Ilektrikon-Ilektronikon Eidon/EUIPO (fluo.)

(Sprawa T-120/17)

(2017/C 121/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: M&T Emporia Ilektrikon-Ilektronikon Eidon AE (Saloniki, Grecja) (przedstawiciel: adwokat A. Spyridonos)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „fluo” – zgłoszenie nr 14 664 486

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 grudnia 2016 r. w sprawie R 863/2016-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odrzucono w niej zgłoszenie rozpatrywanego znaku towarowego, i dopuszczenie rejestracji znaku towarowego dla wszystkich objętych zgłoszeniem towarów należących do klasy 9 porozumienia nicejskiego;
- obciążenie EUIPO całością kosztów postępowania przed wszystkimi instancjami.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2017 r. – Devin/EUIPO – Haskovo (DEVIN)**(Sprawa T-122/17)**

(2017/C 121/67)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Devin AD (Devin, Bułgaria) (przedstawiciel: B. Van Asbroeck, adwokat)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Haskovo Chamber of Commerce and Industry (Haskovo, Bułgaria)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego znaku towarowego:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy „DEVIN” – unijny znak towarowy nr 9 408 865*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie unieważnienia*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 grudnia 2016 r. w sprawie R 579/2016-2**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 29 stycznia 2016 r. w sprawie nr 9 559;
- oddalenie w całości lub przynajmniej w części złożonego do Wydziału Unieważnień wniosku o unieważnienie unijnego znaku towarowego „DEVIN” nr 9408865 w odniesieniu do wszystkich wskazanych towarów objętych klasą 32;
- nakazanie EUIPO pokrycia własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z jego art. 7 ust. 1 lit. c);
- W zakresie, w jakim Izba Odwoławcza nie naruszyła art. 7 ust. 1 lit. c), naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2017 r. – Consorzio IB Innovation/Komisja**(Sprawa T-126/17)**

(2017/C 121/68)

Język postępowania: włoski

Strony*Strona skarżąca:* Consorzio IB Innovation (Bentivoglio, Włochy) (przedstawiciele: A. Masutti i P. Manzini, avvocati)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że przyjmując raport audytora, Komisja błędnie zinterpretowała i zastosowała umowę o grant GA CONTAIN i GA ICARGO, w związku ze wszystkimi kwestiami wskazanymi w skardze;

- w konsekwencji stwierdzenie, że strona skarżąca prawidłowo zinterpretowała i zastosowała GA CONTAIN i GA ICARGO;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga wpisuje się w problematykę związaną ze sprawą T-84/17, Consorzio IB Innovation/Komisja. Owa skarga była skierowana przeciwko decyzji Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Badań Naukowych i Innowacji z dnia 30 listopada 2016 r. (ARES 2016 – 6711369), w której ta ostatnia uznała, że IBI jest zobowiązane do zwrotu kwoty 294 925,43 EUR w związku z umową nr 261679-CONTAIN i kwoty 155 482,91 EUR w związku z umową nr 288383-ICARGO, a także do zweryfikowania, czy w związku z szeregiem późniejszych umów występowały systematycznie błędy.

Strona skarżąca podważa dokonaną przez Komisję wykładnię spornych umów.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej i sprzecznej interpretacji pojęć „beneficjenta” i „strony trzeciej”, naruszającej umowy o grant („Grant Agreement” zwane dalej „GA”) i ogólne warunki („general conditions”, zwane dalej „GC”) zawarte w załącznikach II do GA.
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że konsorcjum nie jest pojedynczym podmiotem, lecz raczej grupą przedsiębiorstw lub „podmiotem zbiorowym”, i że ani w GA, ani w GC zawartych w załączniku II do GA nie ma stwierdzenia, iż przedsiębiorstwo wchodzące w skład konsorcjum jest stroną trzecią w stosunku do beneficjenta GA, jeżeli oba podmioty mają różną osobowość prawną.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez audytora i przez Komisję art. 9 GA CONTAIN i art. 9 GA ICARGO w odniesieniu do prawa mającego zastosowanie do umów oraz zastosowania pozaumownych i prawnie niewiążących zasad.
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że zatwierdzony przez Komisję raport audytora jest oparty na wykładni GA pozbawionej podstawy w tekście umów i w zasadach prawnych mających do nich zastosowanie. Przeciwnie, raport ten jest oparty wyłącznie na „instrukcji obsługi” przygotowanej przez służby Komisji. Dokument ten, opracowany jednostronnie, nie może przeważać nad zasadami uzgodnionymi między stronami.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. II.15.2.c w załącznikach II do GA CONTAIN i ICARGO.
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że system rozliczania kosztów pośrednich dotyczących niektórych konsultantów wewnętrznych IBI korzystających z telepracy nie może być uznany za prawidłowy.
4. Zarzut czwarty dotyczący żądania rewizji umów niebędących przedmiotem audytu, które nie jest oparte na żadnym postanowieniu umowy.
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że nie jest jasne, na mocy której klauzuli umownej GA ICARGO i CONTAIN, w tym również wszystkich załączników do tych umów, Komisja miałaby prawo żądać od IBI dokładnej i szczegółowej weryfikacji wszystkich umów, w których IBI uczestniczyło w ramach Siódmego programu ramowego. W rzeczywistości Komisja, w oparciu o założenie, że błędy stwierdzone przez audytora występują systematycznie, żąda, aby IBI wskazało, czy lista jest kompletna, i w razie potrzeby uzupełniło ją o brakujące projekty, a także aby zbadało, czy takie systematyczne błędy wystąpiły w dotyczących ich raportach finansowych.

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2017 – Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo przeciwko Komisji

(Sprawa T-130/17)

(2017/C 121/69)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: M. Jeżewski, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2016)6950 z dnia 28 października 2016 r. dotyczącej zmiany warunków wyłączenia obowiązku stosowania niektórych wymogów prawa unijnego do gazociągu OPAL;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 16 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia praw podstawowych i niewłaściwej oceny aktu inicjującego postępowania w sprawie modyfikacji dotychczasowego wyłączenia gazociągu OPAL spod obowiązku stosowania niektórych wymogów prawa unijnego, przyznanego w 2009 r. na mocy decyzji Niemieckiej Federalnej Agencji ds. Sieci.
2. Zarzut drugi dotyczący braku kompetencji do podjęcia decyzji modyfikującej wyłączenie gazociągu OPAL spod obowiązku stosowania niektórych wymogów prawa unijnego.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej interpretacji przesłanek kwalifikujących infrastrukturę gazową do wyłączenia z art. 36 ust. 1 w zw. z art. 2 pkt 17 Dyrektywy 2009/73/WE.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędnej interpretacji przesłanek kwalifikujących infrastrukturę gazową do wyłączenia z art. 36 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 2 pkt 33 Dyrektywy 2009/73/WE.
 - Warunkiem przyznania wyłączenia regulacyjnego dla nowej istotnej infrastruktury gazowej jest to, by poziom ryzyka związanego z inwestycją w tę infrastrukturę był taki, że dana inwestycja nie miałaby miejsca bez udzielenia wyłączenia regulacyjnego.
 - Inwestycja mająca za przedmiot budowę gazociągu OPAL została finalnie zrealizowana i ukończona w dniu 13 lipca 2011 r., więc nie można już mówić o dalszym istnieniu jakichkolwiek takich ryzyk.
5. Zarzut piąty dotyczący błędnej interpretacji przesłanek kwalifikujących infrastrukturę gazową do wyłączenia z art. 36 ust. 1 lit. a) i e) Dyrektywy 2009/73/WE i w konsekwencji przyjęcie, że modyfikacja wyłączenia regulacyjnego dla gazociągu OPAL nie wpłynie negatywnie na konkurencję na rynku gazu.
6. Zarzut szósty dotyczący błędnej interpretacji przesłanek kwalifikujących infrastrukturę gazową do wyłączenia z art. 36 ust. 1 lit. a) Dyrektywy 2009/73/WE i w konsekwencji przyjęcie, że modyfikacja wyłączenia regulacyjnego dla gazociągu OPAL zwiększy bezpieczeństwo dostaw gazu na rynek wewnętrzny.
7. Zarzut siódmy dotyczący nieuwzględnienia konieczności respektowania treści art. 102 TFUE przez Niemiecką Federalną Agencję ds. Sieci w związku z podejmowaniem decyzji o wyłączeniu na mocy art. 36 Dyrektywy 2009/73/WE.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasady pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia obowiązku należytego uzasadnienia aktu w rozumieniu art. 296 TFUE oraz w rozumieniu art. 263 TFUE.
11. Zarzut jedenasty dotyczący narażenia odbiorców gazu w Rzeczypospolitej Polskiej na ryzyko braku dostaw gazu, co stanowi naruszenie traktatowego celu działania zmierzającego do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego oraz zasady solidarności energetycznej powiązane z naruszeniem art. 7 Traktatu przez przyjęcie decyzji, która pozostaje w sprzeczności z innymi politykami Unii Europejskiej.

12. Zarzut dwunasty dotyczący uprzywilejowanego traktowania infrastruktury będącej przedmiotem zwolnienia, której status jest niezgodny z prawem UE.
 13. Zarzut trzynasty i czternasty dotyczące naruszenia odpowiednio art. 274 i art. 254 Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony.
 14. Zarzut piętnasty dotyczący naruszenia art. 7 TFUE przez przyjęcie decyzji, która pozostaje w sprzeczności z innymi politykami Unii Europejskiej.
 15. Zarzut szesnasty, na podstawie art. 277 TFUE, dotyczący nieważności art. 2 pkt. 33 w związku z art. 36 ust. 1 Dyrektywy 2009/73/WE przez arbitralne wprowadzenie dyskryminacyjnego podziału na infrastrukturę mogąca podlegać wyłączeniu regulacyjnemu oraz pozostałą infrastrukturę niekwalifikującą się do takiego wyłączenia.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL